

Το επιχείρημα του Γκίλμπερτ Τσέστερτον περί θεότητας του Ιησού

Στο παρόν άρθρο επιθυμούμε να αναπτύξουμε ένα αρκετά παλαιό χριστιανικό και επώνυμο επιχείρημα, το οποίο ακούμε πολύ συχνά και από τους εγγράμματους και από τους αγράμματους πιστούς όλων των χριστιανικών διομολογήσεων. Ότι δηλαδή, η χριστιανική θρησκεία είναι οπωσδήποτε η μόνη αληθινή, διότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο αληθινός Θεός. Θέλομε λοιπόν μαζί με τη διατύπωσή τους να εκφράσομε ορισμένες κρίσεις, απόψεις και αντιρρήσεις προς ενημέρωση του κοινού. Μετά καλόν είναι, ο καθένας να τα σκεφτεί

λιγάκι και να τα κρίνει.

Το επιχείρημα αυτό του Άγγλου Γκίλμπερτ Τσέστερτον (Gilbert Keith Chesterton [1874-1936]), συνοψίζεται ως εξής:

«Σε μερικούς στίχους των Ευαγγελίων ο Ιησούς ισχυρίζεται ότι είναι Θεός αληθινός και το ίδιο συνάγεται από πολύ περισσότερους. Ως είναι φυσικό υπάρχουν δύο περιπτώσεις: Είτε ήταν Θεός, είτε δεν ήταν. Στη δεύτερη περίπτωση αν εγνώριζε ότι δεν ήταν Θεός, τότε ήταν ψεύτης. Αν πάλι δεν το εγνώριζε, ένας τέτοιος ισχυρισμός αποδεικνύει ότι ήταν τρελός. Αλλά δεν μπορεί να ήταν ψεύτης διότι υπέφερε φρικτά πάθη και θάνατο για τους ισχυρισμούς του. Επίσης, κατά τα γραπτά των Ευαγγελίων αποκλείεται να ήταν τρελός. Συνεπώς μόνο η πρώτη εναλλακτική περίπτωση ισχύει, ότι δηλαδή ο Ιησούς ήταν πραγματικός Θεός».

«Είτε ήταν Θεός, είτε δεν ήταν». Αυτή η αρχή «της του τρίτου ή μέσου αποκλίσεως» όπως τέθηκε και διατυπώθηκε από τον Αριστοτέλη ισχύει μόνο αν η έννοια στην οποία αναφερόμαστε, εδώ η έννοια Θεός, είναι θεμιτή. Αν αυτή είναι ψευδοέννοια, τότε μιλάμε στο κενό χωρίς σημείο αναφοράς! Ακόμα πέραν των δυνατών εκδοχών «ψεύτης ή τρελός» μπορεί να ισχύουν και άλλες εκδοχές. Ας εξετάσομε λοιπόν στα επόμενα όλες τις δυνατές εν προκειμένω εκδοχές, πέραν της εκδοχής του «Θεού» .

Ο Chesterton ήταν συγγραφέας και ποιητής. Από αγγλικανός που ήταν, προσεχώρησε στο Ρωμαιοκαθολικό δόγμα το 1922, και αυτή η μεταλλαγή του φέρει τη σφραγίδα της σε όλη την υπόλοιπη ζωή του και στα εφεξής έργα του. Ο θρησκευτικός φανατισμός του τον ώθησε στο να διατυπώσει το ανωτέρω επιχείρημα ως απόδειξη του ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος πραγματικός Θεός. Όπως το επιχείρημα του Pascal έτσι και το επιχείρημα του Chesterton διατυπώνεται και κρίνεται βάσει λογικής και όχι πίστης. Είναι ίδιο χαρακτηριστικό όλων των φανατικών πιστών να χρησιμοποιούν την λογική οσάκις τους βολεύει και να την παραγκωνίζουν οσάκις δεν τους βολεύει. Αυτό κι' αν είναι τρέλα. Αυτό το επιχείρημα λοιπόν εξετάζομε και αντικρούομε εδώ, βάσει δεδομένων και λογικής.

Στην Καινή Διαθήκη, 89 φορές ο ίδιος ο Ιησούς αναφέρει τον εαυτόν του αμέσως ή εμμέσως είτε άλλοι τον αναφέρουν ως «υιόν του ανθρώπου». Αναφέρονται 46 φορές όπου άλλοι τον αποκαλούν «υιόν του Θεού». Μεταξύ αυτών ήταν: Ο Πέτρος κατά την περίφημη και πολυσχολιασμένη ομολογία του στο Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον (16: 13-20), ο Παύλος στην Προς Ρωμαίους (1: 3-4), κ. α., και διάφορα δαιμόνια σε πολλές περιπτώσεις. Ο ίδιος κάνει τέτοια δήλωση για τον εαυτόν του μόνο δύο φορές στον Ιωάννην (9: 35-37 και 10: 36). Επίσης, στον Ιωάννην (4: 25-26), βεβαιώνει την Σαμαρείτιδα ότι αυτός ήταν ο Μεσσίας ο λεγόμενος Χριστός, πράγμα που το είχε επίσης παραδεχθεί και πρωτύτερα κατά την ομολογία του Πέτρου (Ματθαίος 16: 13-20, Μάρκος 8: 27-30, Λουκάς 9: 18-21). Στα τρία πρώτα Συνοπτικά Ευαγγέλια αποκαλείται ή αναφέρεται και ως «υιός Δαυίδ» 14 φορές, πράγμα που το επιβεβαιώνει και ο Παύλος στην Προς Ρωμαίους (1: 3), Β' Προς Τιμόθεον (2: 8) και σε άλλα σημεία των επιστολών του. Άλλοι ομολογούν ότι ήταν Θεός· ως Θεό τον ομολογούν οι:

- 1) Ο Ιωάννης, Ιωάννης 1: 1 «ήταν με τον Θεό... και... ήταν Θεός», 1: 14.
- 2) Ο ίδιος, Ιωάννης 10: 30 «εγώ και ο πατήρ εν εσμεν.»
- 3) Ο Θωμάς, Ιωάννης 20: 28: «ο Κύριός μου και ο Θεός μου». [1]
- 4) Ο Παύλος, Προς Φιλιπησίους 2: 6 «ός εν μορφή Θεού υπάρχων ουχ αρπαγμόν ηγήσατο τό είναι ίσα Θεώ», Προς Κολασσαείς 2: 9 «ότι εν αυτώ κατοικεί πάν τό πλήρωμα τής θεότητος σωματικώς». (Γνωστικιστικά σημεία εντός του Παύλου τα οποία πρέπει να εισήλθαν εντός των κειμένων από το τέλος του πρώτου αιώνα και μετά.).

[Υποσημείωση 1: Όσον αφορά τα Ευαγγέλια, βλέπομεν ότι μόνο στο Κατά Ιωάννην απαντάμε τέτοια ομολογία. Όπως μας εξηγεί ο Μέγας Ιουλιανός στα γραπτά του, ο ίδιος ο Ιησούς ουδέποτε ομολόγησε ότι ήταν Θεός και διά τούτο δεν υπάρχει καμία τέτοια ομολογία στα τρία συνοπτικά Ευαγγέλια. Επειδή όμως το Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον είναι

αρκετά μεταγενέστερο όλων των άλλων και την εποχή που γράφτηκε είχε αρχίσει εντός μερικών χριστιανικών ομάδων να επικρατεί η πεποίθηση ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν Θεός όπως και ο Πατήρ Θεός, διά τούτο ο συγγραφέας του έλαβε το θάρρος και έθεσε τέτοιες ομολογίες εντός των κειμένων του, όπως και τα διάφορα γνωστικίζοντα σημεία που υπάρχουν σπαρμένα εδώ και 'κει λόγω των γνωστικιστικών πεποιθήσεων και επιρροών του δευτέρου αιώνα.]

Πολλές φορές ο ίδιος ισχυριζόταν ότι είχε διάφορες θεϊκές δυνάμεις και εξουσίες, οι οποίες σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη ανήκαν μόνο στη δικαιοδοσία του Θεού Πατρός Γιαχβέχ. (Από την Παλαιά Διαθήκη κατ' ουδένα τρόπον δεν εξάγεται ούτε το δόγμα περί μονογενούς Υιού του Θεού Γιαχβέχ, όπως το έχουν διατυπώσει οι Χριστιανοί, ούτε το δόγμα περί Αγίας Τριάδος, παρά τα φούμαρα της χριστιανικής θεολογίας. Αν θέλετε να πεισθείτε μελετήσετε την Παλαιά Διαθήκη και συζητήσετε το θέμα με Εβραίους ραβίνους.). Εκτός από αυτές τις δυνάμεις και εξουσίες, μερικές φορές ισχυριζόταν και ότι ήταν Θεός, δηλαδή ίσος με τον Πατέρα Θεό. Αυτά συνάγονται και συμπεραίνονται από τους εξής στίχους, τους οποίους παραθέτομε εδώ ταξινομημένους:

- 1) Έχει τη δύναμη να συγχωρεί αμαρτίες: Ματθαίος 9: 2-6, Μάρκος 2: 5-7, Λουκάς 5: 20-21.
- 2) Ο Θεός παρέδωσε στα χέρια του τα πάντα: Ματθαίος 11: 27, Λουκάς 10: 22, Ιωάννης 3: 35, 16: 15 (κατέχει όλα όσα έχει ο Πατήρ).
- 3) Θα κρίνει πάντα τα έθνη: Ματθαίος 25: 31-46.
- 4) Έχει τον έλεγχο των αγγέλων: Ματθαίος 13: 41-42, 24: 31, Μάρκος 13: 26-27, Λουκάς 12: 8-9.
- 5) Θα αποστείλει τους αγγέλους του για να συνάξουν τους εκλεκτούς του: Ματθαίος 24: 31, 25: 32.
- 6) Δίδει στον Πέτρο τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών και του απονέμει θεϊκή εξουσία: Ματθαίος 16: 19. Στον Ιωάννη 20: 22-23 δίδει Πνεύμα Άγιον (πριν την Πεντηκοστή) και θεϊκή εξουσία στους ένδεκα μαθητές.
- 7) Ευρίσκεται πάντα ανάμεσα σε κείνους που συγκεντρώνονται εν ονόματί του: Ματθαίος 18: 20.
- 8) Θα ανταμείψει τα καλά έργα και θα τιμωρήσει τα κακά: Ματθαίος 13: 41-42, 16: 27, 19: 27-28, 25: 32-33.
- 9) Ο καθένας πρέπει να είναι πρόθυμος να θυσιάσει και τη ζωή του για χάρη του: Ματθαίος 10: 39, 16: 25, Μάρκος 8: 35, Λουκάς 9: 24.
- 10) Είναι ίσος με τον Θεό: Μάρκος 9: 37 «καί ός εάν εμέ δέξηται, ουκ εμέ δέχεται, αλλά τόν αποστείλαντά με.», Ιωάννης 5: 17-26, 8: 19, 17: 10.

- 11) Έχει εξουσία επί της ζωής του και επί πάσης σαρκός και αυτός δίδει «ζωήν αιώνιον»: Ιωάννης 10: 17-18, 17: 2
- 12) Κατά θεϊκό τρόπο, παραδίδει στους μαθητές του υπερφυσικές δυνάμεις: Ματθαίος 10: 1, Μάρκος 3: 15, Λουκάς 9: 1, 10, 19.
- 13) Βεβαιώνει ότι ως Θεός έχει την εξουσία να διορίζει και να αποστέλλει προφήτες: Ματθαίος 23: 34.
- 14) Θα επανεμφανισθεί καθήμενος επί των νεφελών του ουρανού: Ματθαίος 24: 30, Μάρκος 13: 26, Λουκάς 21: 27.
- 15) Ισχυρίζεται ότι είναι ο μεσάζων μεταξύ Θεού και ανθρώπων: Ματθαίος 10: 32-33, Ιωάννης 14: 6, 15: 5.
- 16) Το «συμβάν» της μεταμορφώσεως υπονοεί την θεότητα του Ιησού κατά τους χριστιανούς και ότι το πάθος του ήταν εκούσιο: Ματθαίος 17: 1-13, Μάρκος 9: 2-13, Λουκάς 9: 28-36, Β΄ Πέτρου 1: 17-18.
- 17) Είναι αιώνιος και προϋπάρχων: Ματθαίος 22: 45 (ήταν ο κύριος του Δαβίδ στον ουρανό πριν ακόμα έλθει στη γη), Ιωάννης 8: 58-59 (υπήρχε πριν τον Αβραάμ), 17: 5 (είχε δόξα μαζί με τον Θεό προτού ακόμα δημιουργηθεί ο κόσμος), 24 (ο Θεός τον αγάπησε πριν από τις καταβολές του κόσμου).
- 18) Λέγει ότι: «Οτιδήποτε ζητήσετε από τον Πατέρα εν ονόματί μου, θα σας το δώσει»: Ιωάννης 14: 12-14, 15: 16, 16: 23-24.
- 19) Ο Πατήρ θα πέμψει τον Παράκλητο εν ονόματί του: Ιωάννης 14: 26, 15: 26 16: 7.
- 20) Του εδόθη πάσα εξουσία στον ουρανό και στη γη: Ματθαίος 28: 18.
- 21) Ο Θεός του έδωσε εξουσία να δίδει αιώνια ζωή πάνω σε κάθε σάρκα (που ο ίδιος θελήσει): Ιωάννης 17: 2.
- 22) Είναι ο πρίγκιπας του κόσμου: Ιωάννης 16: 11.
- 23) Κάθεται επί θρόνου δόξης που περιστοιχίζεται από τους αγγέλους: Ματθαίος 15: 31, Ιωάννης 1: 51.
- 24) Όχι ο Θεός, αλλά αυτός ο ίδιος θα κρίνει τους ανθρώπους: Ιωάννης 5: 22, 27.
- 25) Ισχυρίζεται ότι: «ίνα πάντες τιμώσι τόν υιόν καθώς τιμώσι τόν πατέρα, ο μή τιμών τόν υιόν ου τιμά τόν πατέρα τόν πέμψαντα αυτόν,»: Ιωάννης 5: 23.
- 26) Είναι ένα με τον Πατέρα: Ιωάννης 10: 30, 17: 11, 22.
- 27) Ο Πατέρας είναι μέσα του και αυτός μέσα στον Πατέρα: Ιωάννης 10: 38.
- 28) Όποιος πιστεύει σ' αυτόν πιστεύει σ' αυτόν που τον έστειλε: Ιωάννης 12: 44.
- 29) Όποιος βλέπει αυτόν βλέπει και αυτόν που τον έστειλε: Ιωάννης 12: 45.
- 30) Όποιος πιστεύει ή βλέπει αυτόν, πιστεύει ή βλέπει και τον Πατέρα και ότι αυτός ο ίδιος είναι στον Πατέρα και ο Πατέρας σ' αυτόν: Ιωάννης 14: 1, 5-11, 17: 21.

31) Όποιος μισεί αυτόν μισεί και τον Πατέρα: Ιωάννης 15: 23-24.

32) Προήλθε από τον Πατέρα: Ιωάννης 16: 27-28.

Εδώ αναφέρουμε ότι, πολλοί πιστοί εννοούν ή δίδουν άλλες ερμηνείες σ' αυτά τα χωρία ώστε να ισχυρίζονται πως ο Ιησούς Χριστός ουδέποτε απεκάλεσε τον εαυτόν του Θεό αλλά μόνον Υιόν του Θεού και Μεσσία Χριστό. Αυτές οι ερμηνείες μπορεί να είναι υποκειμενικές μπορεί και να μην είναι. Δεν θα μας απασχολήσουν εδώ. Εμείς προς χάριν των ορθοδόξων και τα δόγματά τους κρατάμε την «ορθόδοξη» και κυριολεκτική θέση που διατυπώσαμε στην προηγούμενη παράγραφο και που νοείται περισσότερο από το περιεχόμενο των ανωτέρω στίχων.

Αν τώρα διάφορες χριστιανικές ομάδες ή αιρέσεις διαφωνούν ως προς την ερμηνεία, κλπ., αυτών των χωρίων ας κάνουν καλά μόνες τους με την ανόητη, βλακώδη και αντιφατική χριστιανική θεολογία και Αγία Γραφή που ασπάζονται. Προς αλήθειαν αυτής της σκληρής κριτικής προσφέρουμε τις παρακάτω σχιζοφρενικές αντιφάσεις που προκύπτουν από άλλους στίχους των Ευαγγελίων. Απ' αυτούς τους στίχους συνάγεται το συμπέρασμα ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν κατώτερος του Θεού Πατρός (αποκαλυφθέντος στον Μωυσή ως Γιαχβέχ). Π. χ.:

1) Ο Πέτρος στην πρώτη και δεύτερη ομιλία του, στις Πράξεις 2: 22, 24, 32 «τούτον τον Ιησούν ανέστησεν ο Θεός, ου πάντες ημείς εσμεν μάρτυρες.», 3: 15, 4: 10, 10: 41 λέγει ότι ο Θεός ανέστησε και ήγειρε τον Ιησού εκ νεκρών. Δηλαδή δεν ανέστηθηκε αφ' εαυτού του ως Θεός, αλλά ανεστήθηκε κατόπιν επενεργείας του Θεού. Το επαναλαμβάνει και στην Α' Πέτρου 1: 21. Το ίδιο ακριβώς δηλώνει και ο Παύλος στις Πράξεις 13: 32-34, 17: 3, 31, Πρός Ρωμαίους 4: 24, 8: 11, 10: 9, Πρός Γαλάτας 1: 1, Πρός Εφεσίους 1: 20, Πρός Εβραίους 11: 19, 13: 20, κλπ.

2) Ο εκλεκτός απόστολος του Ιησού Χριστού Παύλος στην Επιστολή Πρός Ρωμαίους 1: 3-4 σαφώς δηλώνει ότι ο Ιησούς έγινε εκ σπέρματος Δαυΐδ και όχι από το Άγιο Πνεύμα: «περί του υιού αυτού, του γενομένου εκ σπέρματος Δαυΐδ κατά σάρκα, του ορισθέντος υιού Θεού εν δυνάμει κατά πνεύμα αγιωσύνης εξ αναστάσεως νεκρών, Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών,» και το επαναλαμβάνει στην Β' Προς Τιμόθεον 2: 8. Αυτό έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με το επίσημο χριστιανικό δόγμα, τον Ματθαίον 1: 18, 20, κλπ.

3) Όπως αφηγούνται τα κανονικά Ευαγγέλια ο Ιησούς Χριστός εβαπτίσθη από τον Ιωάννη Βαπτιστή, ενέργεια εντελώς αχρείαστη εάν ήταν ίδιος με τον Θεό. Μετά, κατά την ομολογία του ίδιου του Ιησού δεν υπήρχε άνθρωπος που έχει γεννηθεί από γυναίκα ανώτερος του Ιωάννου (Ματθαίος 11: 11, Λουκάς 7: 28). Ο Ιησούς είχε γεννηθεί από γυναίκα (Πρός Γαλάτας 4: 4, κλπ.). Άρα ο Ιησούς ήταν

κατώτερος και του Ιωάννου!

4) Αν ήταν ίδιος με τον Θεό, τότε τί ήθελε να προσεύχεται και να παρακαλεί τον Πατέρα όλη την ώρα, όπως αφηγούνται τα κανονικά Ευαγγέλια.

5) Αν ήταν Θεός τότε τί ήθελε να ομιλεί συνεχώς με αλληγορίες, μεταφορές και άλλα διάφορα ακατανόητα στοιχεία και έτσι να παραμείνουν τα λόγια του ως θέματα ερμηνείας και όχι κυριολεξίας.

6) «Πάντα μοι παρεδόθη υπό του πατρός μου· και ουδείς επιγινώσκει τον υιόν ει μη ο πατήρ, ουδέ τον πατέρα τις επιγινώσκει ει μη ο υιός και ώ εάν βούληται ο υιός αποκαλύψαι.» Ματθαίος 11: 27 και Λουκάς 10: 22.

7) «ο δε είπεν αυτώ· τι με λέγεις αγαθόν; ουδείς αγαθός ει μη είς ο Θεός.» Ματθαίος 19: 17 και Μάρκος 10: 18.

8) «...το δε καθίσαι εκ δεξιών μου και εξ ευωνύμων μου ουκ έστιν εμόν δούναι, αλλ' οίς ητοιμάσται υπό του πατρός μου.» Ματθαίος 20: 23, Μάρκος 10: 40.

9) Κανείς δεν γνωρίζει την ώρα και τη στιγμή της Δευτέρας Παρουσίας, ούτε ο Υιός, παρ' όλο που ο ίδιος ο Υιός θα παρουσιαστεί για δεύτερη φορά, παρά μόνον ο Πατήρ. Ματθαίος 24: 36, Μάρκος 13: 32, Πράξεις 1: 7.

10) «και προελθών μικρόν έπεσεν επί πρόσωπον αυτού προσευχόμενος και λέγων· πάτερ μου, ει δυνατόν εστι, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο· πλήν ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ.» Ματθαίος 26: 39, Μάρκος 14: 35, Λουκάς 22: 43. Αυτά όμως έρχονται σε αντίφαση με τον Ιωάννην 18: 11 «είπεν ουν ο Ιησούς τω Πέτρω· βάλε την μάχαιραν εις την θήκην· το ποτήριον ό δέδωκέ μοι ο πατήρ, ου μη πίνω αυτό;».

11) «... Θεέ μου Θεέ μου, ινατί με εγκατέλιπες;» Ματθαίος 27: 46, Μάρκος 15: 34.

12) «... πάτερ, εις χείράς σου παρατίθεμαι το πνεύμά μου...» Λουκάς 23: 46.

13) Χρειάστηκε δύο προσπάθειες για να θεραπεύσει έναν τυφλό, η πρώτη απέτυχε. Μάρκος 8: 22-26.

14) Μόνον ο Πατήρ αποστέλλει το Άγιο Πνεύμα, ο Υιός δεν μπορεί να το αποστείλει, Ιωάννης 14: 26. Αλλά ο Ιωάννης έρχεται σε αντίφαση με τον εαυτόν του στον στίχο 20: 22, όπου ο ίδιος ο Χριστός ενεφύσησε και έδωσε Πνεύμα Άγιον στους ένδεκα μαθητές του.

15) «... ότι ο πατήρ μου μείζων μου εστι.» Ιωάννης 14: 28.

16) «... ο παράκλητος... το Πνεύμα της αληθείας ό παρά του πατρός εκπορεύεται,...» Ιωάννης 15: 26.

17) Την εξουσία, την αποστολή και τη δόξα την έλαβε από τον Πατέρα. Ιωάννης 17: 2-5, 22.

18) Πράξεις 2: 22 «Άνδρες Ισραηλίται, ακούσατε τους λόγους τούτους. Ιησούν τον Ναζωραίον, άνδρα από του Θεού αποδεδειγμένον εις υμάς δυνάμεσι και τέρασι και

σημείοις οἷς ἐποίησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεός ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἶδατε,».

19) «Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ, ὡς ἔχρισεν αὐτὸν ὁ Θεός Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ δυνάμει, ...» Πράξεις 10: 38.

20) «περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ γενομένου ἐκ σπέρματος Δαυὶδ κατὰ σάρκα, τοῦ ὀρισθέντος υἱοῦ Θεοῦ ἐν δυνάμει κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν,» Πρὸς Ῥωμαίους 1: 3-4, 9: 5

21) Ὁ Θεός Πατήρ εἶναι ἀνώτερος τοῦ Ἰησοῦ, Α΄ Πρὸς Κορινθίους 3: 23, 11: 3 «θέλω δε ὑμᾶς εἰδέναι ὅτι παντός ἀνδρός ἡ κεφαλὴ ὁ Χριστός ἐστι, κεφαλὴ δε γυναικός ὁ ἀνὴρ, κεφαλὴ δε Χριστοῦ ὁ Θεός.».

22) «Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου,» Β΄ Πρὸς Τιμόθεον 2: 8.

23)(Πολλοὶ ἄλλοι στίχοι στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ στὶς Ἐπιστολές. Ἀναγράφουμε μερικὸς ἐντὸς τῶν ἐνταῦθα κειμένων μας ἀλλὰ καὶ μόνοι σας μπορεῖτε νὰ βρεῖτε καὶ πολλοὺς ἄλλους.).

Μόνοι σας μπορεῖτε νὰ βρεῖτε ἀκόμα περισσότερες τέτοιες ἀναφορές. Ἄντε λοιπὸν νὰ βρεῖτε ἄκρη μ' αὐτὸν τὸν «θεόπνευστο» κυκεῶνα ἀλληλοαντικρουόμενων στίχων! Κι' ἀπὸ πάνω, μερικοὶ διατείνονται ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός τῶν Εὐαγγελίων εἶναι ἱστορικὸ πρόσωπο, ἐνῶ ἱστορικὲς μαρτυρίες δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνον αὐτές οἱ ἀντιφατικὲς καὶ μυθολογικὲς τῆς Καινῆς Διαθήκης.

(Οἱ ἀντιφάσεις καὶ παντός εἶδους λάθη εἶναι φαινόμενο συχνὸ πυκνὸ σ' ὅλη τὴν Βίβλο. Κάπου ἐπτά χιλιάδες, ἀντιφάσεις, λάθη, κλπ. ἔχουν ἐντοπιστεῖ καὶ καταγραφεῖ στὴ διεθνή βιβλιογραφία. Ὅποτε καταλαβαίνει κανεὶς πόσο μπορεῖ νὰ βασίζεται στὰ Εὐαγγέλια, ἀλλὰ καὶ σὲ ολόκληρη τὴν Βίβλο, εἴτε σαν ἱστορικὰ κείμενα εἴτε σαν κείμενα πίστεως καὶ νὰ τα θεωρεῖ θεόπνευστα. Στὴν προκειμένη περίπτωσι οἱ Χριστιανοὶ θεολόγοι καὶ ἀπολογητὲς νομίζουν ὅτι ξεμπερδεψαν τὴν κατάστασι μὲ τὸ νὰ ἀποδώσουν στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ δύο φύσεις ἢ δύο θελήσεις. Τὴν ἀνθρώπινη καὶ τὴν θεϊκὴ. Ὅποτε ὅταν ὁ Ἰησοῦς συμπεριφέρεται ἢ ομιλεῖ κατὰ τρόπον ἀνάρμοστο πρὸς τὴν θεότητα, τότε εἶναι ἀνθρώπος, ἀλλιῶς εἶναι θεός. Εἶδατε τί ὠραία πού βρήκανε τὴ λύσι;! Τέτοιες λύσεις πού δὲν εἶναι ἐλέγξιμες μπορεῖ ὁ καθένας νὰ βρεῖ ὅσες τού κατέβουν στὴ ξερή... Ἀλλὰ δὲν εἶναι δική μας δουλειὰ καὶ οὔτε μας ἐνδιαφέρει νὰ «ξεμπερδέψουμε» τὶς χριστιανικὲς θεόπνευστες ἀντιφάσεις, ἀνοησίες, ἀπάτες, μηχανορραφίες, κλπ., τὶς ὁποῖες οὔτε τὸ ἅγιον πνεῦμα μπορεῖ νὰ ξεμπερδέψει!).

Οἱ περισσότεροι Χριστιανοὶ πιστοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι τὰ τέσσερα κανονικὰ Εὐαγγέλια ἐγράφησαν ἀπὸ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ μαθητὲς τῶν μαθητῶν.

Αυτή είναι η επίσημη θέση και το μόνιμο δόγμα της εκκλησίας μαζί με το ότι οι συγγραφείς ήταν εμπνευσμένοι από το Άγιο Πνεύμα (θεόπνευστοι). Όμως όλοι οι επιστήμονες και ακόμα πολλοί Χριστιανοί θεολόγοι ομολογούν ότι τα Ευαγγέλια εγράφησαν πολύ καιρό μετά τον θάνατο του υποτιθεμένου Χριστού και από αγνώστους συγγραφείς. Τα ονόματα των συγγραφέων που φέρουν δεν είναι τα ονόματα των πραγματικών συγγραφέων και διά τούτο είναι ψευδεπίγραφα κείμενα. Οι διαφορετικές, αποκλίνουσες, αντιφατικές, λανθασμένες και ασυμβίβαστες αφηγήσεις που περιέχουν αποδεικνύουν πέραν πάσης αμφιβολίας ότι αυτά δεν είναι δυνατόν να είναι γραμμένα από θεόπνευστους μαθητές και αυτόπτες μάρτυρες, όπως ο Ματθαίος και ο Ιωάννης.

Όπως λέγει Ευσέβιος, ο Παπίας άκουσε από κάποιον Ιωάννη Πρεσβύτερο ότι ο Μάρκος έγραψε όπως μπορούσε από μνήμης όσα άκουσε από τον Πέτρο περί του Κυρίου και ο Ματθαίος έγραψε στα Αραμαϊκά λόγια του Κυρίου. Ο Λουκάς, όπως άλλοι λένε, ήταν μαθητής του αποστόλου Παύλου και έγραψε ό,τι άκουσε από άλλους. Αλλά αυτή μαρτυρία του Ευσεβίου μας λέγει καθαρά ότι ο Παπίας άκουσε μόνο και συνεπώς ούτε ο ίδιος ούτε ο Πρεσβύτερος είχαν αντίγραφα αυτών των κειμένων, πράγμα εξαιρετικά ενδεικτικό για την μη ύπαρξη των γραπτών κειμένων των κανονικών Ευαγγελίων κατά τα έτη του Παπία (μέσα 2ου αιώνας). Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι ο Ιωάννης Πρεσβύτερος ήταν ο μαθητής Ιωάννης, όπως ισχυρίζονται μερικοί. Ακόμα το Ευαγγέλιο του Ματθαίου ως έχει σήμερα γράφτηκε στα Ελληνικά και επομένως δεν μπορεί να έχει σχέση με κάποια Αραμαϊκή συλλογή Κυριακών λογίων!

Αν ο Μάρκος έγραψε πράγματι αυτά που του είπε ο Πέτρος, τότε είναι πάρα πολύ περίεργο το ότι ξέχασε να μας αναφέρει ότι ο ίδιος ο Ιησού έδωσε την πρωτοκαθεδρία στον Πέτρο, τον έκανε θεμελιωτή της εκκλησίας του και του έδωσε τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών, κατά την ομολογία του Μάρκος 8: 27-30, πράγματα που ο Ματθαίος τα θυμόταν και τα αναγράφει σαφώς, Ματθαίος 16: 13-20!

Τα Ευαγγέλια αυτά εμφανίζονται για πρώτη φορά ως περιεχόμενο και με τους τίτλους που φέρουν στα γραπτά του Ειρηναίου, επισκόπου Λυώνος, κατά το έτος 185 Κ. Ε., ο οποίος και εσύστησε στο εξής να είναι τα μόνα κανονικά Ευαγγέλια. Όμως και αυτός έγραψε: «Το κατά... Ευαγγέλιον» και όχι «Το Ευαγγέλιον του...» ή «Το Ευαγγέλιον γραμμένο από τον...». Σε κανένα Ευαγγέλιο δεν αποκαλύπτει ο συγγραφέας το όνομά του ούτε κάτι από τη βιογραφία του, όπως θα έπρεπε να κάνει εάν επρόκειτο να γράψει Ιστορία. Πριν τον Ειρηναίο, κανένας συγγραφέας

δεν τα γνωρίζει ούτε τα αναφέρει ως έχουν, όπως π.χ. οι απολογητές: Αριστείδης, Κοδράτος, και Ιουστίνος ο Μάρτυρας. ο επίσκοπος Ιεραπόλεως Παπίας. ο πρώτος ιστορικός της εκκλησίας ο Εβραίος Ηγήσιππος. ούτε και ο αρχαιεπιστάτης Μαρκίων του Πόντου ο οποίος και επρότεινε τον πρώτο κανόνα της Καινής Διαθήκης κατά τη δεκαετία 135-145 Κ.Ε., άσχετα αν η εκκλησία της Ρώμης τον απέρριψε. Τα πιο παλαιά χειρόγραφα και κώδικες που υπάρχουν σήμερα φτάνουν μέχρι το έτος 350 Κ.Ε.. Κατά τα έτη 325-330+ Κ. Ε. ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος διέταξε τα τέσσερα κανονικά Ευαγγέλια να ξαναγραφούν και να αναδημοσιευτούν υπό τη γενική επιμέλεια του απατεωνίσκου δήθεν ιστορικού της εκκλησίας Ευσεβίου Καισαρείας, τα δε αρχικά κείμενά των να καταστραφούν σε ολόκληρη τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Ο Ευσέβιος έκανε τότε πολλές αναπροσαρμογές και προσθαφαιρέσεις. Έτσι τα τέσσερα κανονικά Ευαγγέλια ήταν πάντοτε κείμενα πίστεως και έχουν επαναγραφεί και προσαρμοστεί πολλές φορές σύμφωνα με τις διάφορες κατά καιρούς ανάγκες... Γι' αυτό δεν έχουν απολύτως καμία ιστορική αξία.

Μια προσεκτική συγκριτική μελέτη των Ευαγγελίων και των Επιστολών του Παύλου αποδεικνύει ότι ο Ιησούς των Ευαγγελίων αποκλείεται να υπήρχε. Οι αντιφάσεις, τα λάθη και τα παράλογα στοιχεία που περιέχουν το αποδεικνύουν πλήρως. Δεν είναι δυνατόν όλες αυτές οι αντιφάσεις να ισχύουν για ένα πραγματικό άτομο, ούτε τα διάφορα τερατουργήματά του να μην τα έχει σημειώσει ο Παύλος. Είναι όμως πιθανόν, κάποιος πραγματικός «Ιησούς» να υπήρχε πίσω από τον μυθολογικό Ιησού των Ευαγγελίων και του Παύλου. Αυτός, βεβαίως, πρέπει να ήταν εντελώς ασήμαντος διότι δεν τον παρατήρησε κανείς ανεξάρτητος και αμερόληπτος ιστορικός, συγγραφέας, πολιτικός, ραβίνος, κλπ. της εποχής του. Αλλά ακόμα και ένα τέτοιο ασήμαντο πρόσωπο δεν έχει αποδειχθεί ιστορικά ότι υπήρξε ποτέ. Από ό,τι στοιχεία έχουμε στα χέρια μας φαίνεται εντελώς απίθανο να προκύψουν περισσότερα στοιχεία με τα οποία να μπορούμε να αποδείξουμε κάτι τέτοιο στο μέλλον.

[2]

[Υποσημείωση 2: Εδώ παραθέτομε την εξής σημαντικότερη ιστορική πληροφορία. Και να υποθέσομε ότι πραγματικά υπήρχε κάποιος Ιησούς πίσω απ' όλα αυτά που μυθολογούν τα Ευαγγέλια τότε πρέπει να ήταν εντελώς ασήμαντος διότι είναι πρόσωπο της εσωτερικής χριστιανικής μυθολογίας και δεν το αναφέρει κανείς ιστορικός, συγγραφέας, πολιτικός, ραβίνος, κρατικό αρχείο της εποχής του, όχι μόνον εξ όσων γνωρίζομε σήμερα αλλά στο έργο του Κατά Γαλιλαίων (Loeb Classical Library, Τόμος III, σελίδες 376-377) ο αυτοκράτορας Ιουλιανός κάνει την εξής μεγάλης ιστορικής σημασίας δήλωση: «... ών [εκ τών ανδρών, Ιησούς Παύλος, κά. τούς οποίους αναφέρει αμέσως πριν] είς εάν φανή τών τηνικαύτα γνωριζομένων επιμνησθείς —επί Τιβερίου γάρ ήτοι Κλαυδίου ταύτα εγένετο—, περί πάντων ότι

ψεύδομαι νομίζετε.» (Αλλά εάν μπορείτε να μου δείξετε ότι εξ' αυτών των ανδρών [Ιησούς Παύλος, κ.ά.] έστω και ένας αναφέρεται από τους γνωστούς συγγραφείς του καιρού εκείνου, —διότι αυτά τα συμβάντα έγιναν κατά την βασιλεία του Τιβερίου ή του Κλαυδίου,— τότε έχετε το δικαίωμα να νομίζετε ότι ψεύδομαι περί πάντων των πραγμάτων.). Αυτά τα γράφει ο Μέγας Ιουλιανός ο οποίος ήταν ακέραιος χαρακτήρας και ως αυτοκράτορας είχε στη διάθεσή του όλα τα κρατικά αρχεία και τις πηγές. Επομένως ο Ιησούς ΔΕΝ είναι εξ ορισμού ιστορικό πρόσωπο, διότι ιστορικά πρόσωπα είναι όσα ρητώς αναφέρονται στις κατάλληλες πηγές.]

Ο Chesterton λοιπόν διατύπωσε αυτό το επιχείρημα, διότι είχε ως αξίωμα: «Ό,τι γράφουν τα Ευαγγέλια, και οι Γραφές γενικότερα, είναι η υπέρτατη και απαράβατη αλήθεια». Όπως και ο Pascal, δεν έλαβε καθόλου υπ' όψη του τα σοβαρά λάθη, τις αμέτρητες και αγεφύρωτες αντιφάσεις, τους παραλογισμούς, τις ανοησίες, κλπ. των γραφών, πράγματα που καταρρίπτουν τη θεοπνευστία, την αξιοπιστία και κάθε ιστορική βασιμότητά τους. Έτσι δεν του πέρασε από το μυαλό η δυνατότητα ότι αυτά που γράφουν Ευαγγέλια είναι παραδόσεις και παραμυθολογήματα και όχι ιστορικά ντοκουμέντα. Δεν του πέρασε από το μυαλό ότι οι στίχοι τους οποίους επικαλέσθη ουδέποτε ελέχθησαν από κάποιον υπαρκτό ή ανύπαρκτο Ιησού, αλλά είναι εφευρήματα εσχατολόγων μεσσιανιστών και Χριστιανών συγγραφέων απατεώνων, οι οποίοι τους έβαλαν στο στόμα του. Ούτε ότι κάποιοι εδημιούργησαν πλαστά πάθη και μια ψευδή ανάσταση για να ικανοποιήσουν δήθεν προφητείες από φρικτές παρερμηνείες ή επίτηδες διαστρεβλώσεις αποκομμένων χωρίων της Παλαιάς Διαθήκης και να θεοποιήσουν εκ των υστέρων κάποιον υπαρκτό ή μυθολογικό άνδρα. Ιδίως κατά τη συγκεκριμένη και ιδιαίτερη ιστορική εποχή, οι αποκαλυπτικές, μεσσιανικές και εσχατολογικές αιρέσεις, τις οποίες παρακάμπτομε εδώ, ήταν αμέτρητες.

Κατά την ιστορική εποχή του υποτιθεμένου Ιησού υπήρξαν πάρα πολλοί που αυτοβαπτίσθηκαν Μεσσίες. Ο Ιώσηπος μας αναφέρει καμιά δεκαπενταριά από δαύτους. Δεν έφτασαν βεβαίως στο σημείο να μας πουν ότι ήσαν θεοί, αλλά απλώς απεσταλμένοι και χρισμένοι του Θεού (Μεσσίες), οι οποίοι τελικά βρήκαν τραγικό θάνατο από τους Ρωμαίους. Μερικοί μπορεί να ήταν ψεύτες και απατεώνες και να εξαπάτησαν πολύ κόσμο (π.χ. ένας Σαμαρείτης, ένας Αιγύπτιος, ο Θευδάς, κ.ά.), αλλά μερικούς τους πίστεψε πραγματικά το Ιουδαϊκό ιερατείο και πολυς λαός. Οι Ρωμαίοι τρόμαζαν από και ανησυχούσαν με αυτά που διακήρυτταν για πολλούς λόγους. Ένας τέτοιος τύπος, π.χ., ήταν ο Ιησούς υιός του Ανανία (Ιώσηπος, Ιουδαϊκός Πόλεμος 6: 304), ο οποίος προφήτευσε την πτώση και την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, έπαθε πολλά βασανιστήρια και θανατώθηκε από τους Ρωμαίους. Αργότερα κατά τα έτη της δεύτερης επανάστασης, 132-135 Κ.Ε., έχομε τον γνωστό

Συμεών Μπαρ Κοσίμπαχ. Άλλοι πάλι λόγω θρησκευτικού και εθνικιστικού φανατισμού μπορεί να πίστευαν πραγματικά ότι ήσαν Μεσσίες του Θεού. Τώρα, αυτοί πώς πρέπει να θεωρηθούν; ψεύτες ή τρελοί; Η θρησκευτική πίστη και ο φανατισμός δεν αφήνει περιθώρια να διακρίνεις την αλήθεια από το ψέμα, ούτε τη νουνέχεια από την τρέλα. Σημασία όμως έχει το γεγονός ότι, όπως και να έχουν τα πράγματα όλοι αυτοί πλήρωσαν, είτε το ψέμα τους, είτε την τρέλα τους, είτε την πραγματική φανατική τους πίστη με βασανιστήρια και τη ζωή τους την ίδια. Είτε μετανόησαν είτε όχι κατά την ανάκρισή τους, τα καμώματά τους εκρίθησαν εγκληματικά και τα πλήρωσαν με τη ίδια τη ζωή τους, ανεξάρτητα αν ήταν ψεύτες, τρελοί ή τυφλωμένοι από την πίστη τους. Ο σκληρός νόμος της εποχής εκείνης, η Ρωμαϊκή κυριαρχία και η Ιουδαϊκή ορθοδοξία, έκαστοι για τους λόγους των, δεν αναγνώριζαν τέτοια ελαφρυντικά. Κατά το επιχείρημα του Chesterton, αυτοί πρέπει να ήταν ψεύτες ή τρελοί αφού έκαστος εξ αυτών δεν ήταν ο πραγματικός Ιησούς Χριστός. Ποιος μπορεί λοιπόν να μας αποκλείσει ότι ένας σαν κι' αυτούς ήταν και ο Ιησούς που ίσως (και πάλι ίσως) υπάρχει πίσω από Ευαγγέλια;

Αλλά για να εξετάσουμε λεπτομερέστερα, πάντα σύμφωνα με το επιχείρημα του Chesterton, αν τα γραπτά των Ευαγγελίων είναι ικανά να αποδείξουν ότι ο Ιησούς τον οποίον προβάλλουν δεν μπορούσε να ήταν τρελός ή ψεύτης. Τουλάχιστον για τους άμεσα συγγενείς του, στις περιπτώσεις που τα ίδια τα Ευαγγέλια ομολογούν, ήταν και τρελός και ψεύτης και αγενής. Ας αναφέρομε τους στίχους αυτούς και 'σεις εξετάσετέ τους προσεκτικά.

(1) Τα Ευαγγέλια αναφέρουν πολλές περιπτώσεις που οι δικοί του άνθρωποι, η μάνα και τα αδέρφια του, είχαν αμφιβολίες γι' αυτόν, δεν πίστευαν σ' αυτόν ή τον θεώρησαν τρελό (Ματθαίος 12: 46-50, Μάρκος 3: 21 «καί ακούσαντες οι παρ' αυτού εξήλθον κρατήσαι αυτόν· έλεγον γάρ ότι εξέστη», 31-35, Λουκάς 2: 48-49, 8: 19-21, Ιωάννης 7: 5 «ουδέ γάρ οι αδελφοί αυτού πίστευον εις αυτόν.» κλπ.). Αυτό είναι ιδιαιτέρως αξιοπρόσεκτο διά την μάνα και τα αδέρφια του, καθ' ότι η μάνα του είχε την συγκλονιστική εμπειρία του Ευαγγελισμού (Λουκάς 1: 26-38), κατά την οποία ο άγγελος την ενημέρωσε καλώς για το πως και το ποιος ήταν αυτός που επρόκειτο να γεννήσει, και είχε και την εμπειρία του πρώτου θαύματος στον γάμο της Κανά (Ιωάννης 2: 1-11). Αυτή πάλι με τη σειρά της πρέπει να είχε ενημερώσει τα αδέρφια του Ιησού και τον γέροντα Ιωσήφ για όλα αυτά τα συγκλονιστικά «συμβάντα» (βλέπε και Ματθαίος 1: 20)! Ανάλογα πράγματα βλέπομε και στον Λουκά 2: 48-51, όταν δωδεκαετής ων επισκέφτηκε τον Ναό του Σολομώντος· και σ' αυτό το επεισόδιο η μάνα του είχε ξεχάσει την επεξήγηση του αγγέλου κατά

τον Ευαγγελισμό της. Αν είσαι πιστός αυτό είναι άξιο απορίας. Αν είσαι αντικειμενικός ερευνητής η απάντηση είναι απλή... Την αναφέρομε μερικώς μόνο παρακάτω στο (4).

(2) Είχε μια συνεχή εμμονή με τα δαιμόνια, τον σατανά και τον Βεελζεβούλ. Μας ανακοινώνει ότι οι αρρώστιες είναι έργα των δαιμονίων. Οι υψηλά ιστάμενοι Ιουδαίοι και πολύς λαός πολλές φορές τον θεώρησαν δαιμονισμένο! Ματθαίος 4: 11, 7: 22, 8: 28-34, 9: 34, 10: 25, 12: 26, 43-45, 17: 14-21, Μάρκος 1: 21-25, 2: 4, 3: 22, 4: 14, 5: 1-20, 7: 30, 9: 17-29, Λουκάς 4: 31-41, 8: 26-39, 11: 15-19, 24-26, 13: 16, 22: 3, Ιωάννης 7: 20, 8: 52, 10, 20, κλπ.

(3) Να μερικοί ακόμα στίχοι των Ευαγγελίων. Ματθαίος 8: 21-22 «Έτερος δε των μαθητών αυτού είπεν αυτώ· Κύριε, επίτρεψόν μοι πρώτον απελθείν και θάψαι τον πατέρα μου. ο δε Ιησούς είπεν αυτώ· ακολουθεί μοι, και άφες τους νεκρούς θάψαι τους εαυτών νεκρούς.», βλέπε και Λουκάς 9: 59-60. Ματθαίος 10: 34-36 «Μη νομίσητε ότι ήλθον βαλείν ειρήνην επί την γην· ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην, αλλά μάχαιραν. ήλθον γαρ διχάσαι άνθρωπον κατά του πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής· και εχθροί του ανθρώπου οι οικιακοί αυτού.», βλέπε και Λουκάς 12: 49-53. Λουκάς 14: 26 «ει τις έρχεται προς με και ου μισεί τον πατέρα εαυτού και την μητέρα και την γυναίκα και τα τέκνα και τους αδελφούς και τας αδελφάς, έτι δε και την εαυτού ψυχήν, ου δύναται μου μαθητής είναι.». Τέτοιοι τρελοί στίχοι υπάρχουν ακόμα πολλοί, αλλά δεν τους παραθέτομε όλους. Αυτοί νομίζω φτάνουν.

(4) Στον Ιωάννη 2: 4, βλέπομε την αγενή συμπεριφορά του Ιησού προς τη μάνα του κατά τον γάμο στην Κανά: «λέγει αυτή ο Ιησούς· τί εμοί καί σοί, γύναι; ούπω ήκει η ώρα μου.». (Δηλαδή: «λέγει προς αυτήν ο Ιησούς· τί υπάρχει μεταξύ εμού και 'σου, γυναίκα; η ώρα μου δεν ήλθε ακόμα.». Η φράση «τί εμοί καί σοί» οπουδήποτε αλλού αναφέρεται στην Βίβλο υπονοεί απαρχή εχθρικών διαθέσεων και διαπληκτισμών! Βλέπε π. χ. Λουκάς 8: 27 και άλλα επτά σημεία της Παλαιάς Διαθήκης.). Βλέπε και Ματθαίος 8: 21-22, 10: 36, 12: 46-50, 19: 29, Μάρκος 3: 31-35, 10: 29-30, Λουκάς 2: 19, 48-51, 8: 20 περί οικογενειακών σχέσεων και περί του πόσον ανεγνώριζε την μάνα και τα αδελφιά του. Απ' αυτά τα επεισόδια, καθώς και κατά πόσον τα αδελφια και η μάνα του επίσευαν σ' αυτόν, Ματθαίος 12: 46-50, Μάρκος 3: 21 «καί ακούσαντες οι παρ' αυτού εξήλθον κρατήσαι αυτόν· έλεγον γάρ ότι εξέστη», 31-35, Λουκάς 2: 48-49, 8: 19-21, Ιωάννης 7: 5 «ουδέ γάρ οι αδελφοί αυτού επίστευον εις αυτόν.», κλπ., καθίσταται προφανές ότι ο Ευαγγελισμός δεν έγινε ποτέ. Αυτός είναι μια πολύ υστερόχρονη παραμυθολογία και προσθήκη μόνο στο Κατά Λουκάν Ευαγγέλιον.

Πρέπει να τονίσουμε ότι μόνο στο θαύμα της Κανά (πρώτο θαύμα κατά τον Ιωάννη

και διά του οποίου επίστευσαν σ' αυτόν οι μαθητές του, αλλά ούτε πρώτο ούτε υπάρχει στους άλλους τρεις ευαγγελιστές) εμφανίζεται η μάνα του Ιησού να γνωρίζει ποιος είναι ο γιος της και να έχει εμπιστοσύνη στην υπερφυσική θαυματουργική ικανότητα του. Μετά εξαφανίζεται πλήρως από την δημόσια δράση του και εμφανίζεται κατά την σταύρωση του πενθούσα και θρηνούσα ως είναι φυσικό για έναν άνθρωπο αλλά όχι για έναν θεό! Όλες τις άλλες φορές που τα τέσσερα κανονικά Ευαγγέλια την αναφέρουν να εμφανίζεται, παρουσιάζεται ως δυσπιστούσα, σαν μην ξέρει με ποιον έχει να κάνει και να μην του έχει καμία εμπιστοσύνη. Όποιος βρει την απάντηση σ' αυτήν την βαριά αντίφαση ας την δημοσιεύσει ανά τον κόσμο!

(5) Πολλές φορές μιλά στους μαθητές του και σε πλήθη, αλλά αυτοί δεν καταλαβαίνουν τι θέλει να τους πει (Ματθαίος 13: 10-13, 34, 16: 11, Μάρκος 4: 11-12, 8: 21, 9: 32, Λουκάς 2: 50, 8: 10, 9: 45, Ιωάννης 8: 24, 10: 6, 12: 16, 14: 1-11, 16: 17-19, κλπ.). Στα πλήθη ειδικά μιλάει με ακαταλαβίστικες παραβολές επίτηδες για να μην τον καταλαβαίνουν, όπως ομολογεί και ο ίδιος. Είναι άραγε αυτό χαρακτηριστικό θεϊκής ιδιότητας και ειλικρινούς σοφίας;

(6) Οι μαθητές αν και αυτόπτες μάρτυρες τόσων φοβερών θαυμάτων δεν καταλαβαίνουν τίποτα, ούτε με ποιον έχουν να κάνουν, παρ' όλον ότι ο Πέτρος τον είχε ομολογήσει ως τον Μεσσίαχ Χριστό Υιόν του Θεού του ζώντος Ματθαίος 16: 13-20, Μάρκος 8: 27-30, Λουκάς 9: 18-21. Συνεχώς αμφιβάλλουν και δυσπιστούν γι' αυτόν (Ματθαίος 28: 17, Μάρκος 16: 14, Λουκάς 24: 37, 41, Ιωάννης 20: 25, Πράξεις 1: 6-7, κλπ.). Πολλές φορές τους είχε εξηγήσει τα πάθη που τον περίμεναν και την ανάστασή του μετά από τρεις μέρες, οπότε ήξεραν πολύ καλά τί επρόκειτο να του συμβεί (Ματθαίος 16: 21-23, 17: 9, 12, 22-23, 20: 17-19, Μάρκος 8: 31-33, 9: 9, 12, 10: 32-34, Λουκάς 9: 22, 44, 17: 25, 18: 31-33, 22: 15, 24: 44-47, Ιωάννης 3: 14, κλπ.). Εντοσούτω αυτοί δυσπιστούν και αμφιβάλουν ακόμα και όταν τον είδανε αναστημένο, όπως υποτίθεται. Είναι εντυπωσιακές οι μαρτυρίες των Ευαγγελίων για τις μη αναγνωρίσεις του αναστηθέντος Ιησού και η δυσπιστία που κατατρέχει τους μαθητές του. (Ή αυτοί πρέπει να ήταν υπερβολικά ηλίθιοι ή αυτά που γράφει η Καινή Διαθήκη είναι ψέματα και ηλιθιότητες. Άλλη εξήγηση δεν υπάρχει! Διαλέχτε την εκδοχή που προτιμάτε. Ίδια ζημιά ή έτσι ή αλλιώς!).

(7) Ο Ιησούς Χριστός, ενώ υποτίθεται πως είναι θεός, πολλές φορές αποφεύγει να δώσει ευθείς και σαφείς απαντήσεις και καταφεύγει σε ανθρώπινα δικολαβίστικα τεχνάσματα. Π. χ: Ματθαίος 21: 23-27 «Και ελθόντι αυτώ εις το ιερόν προσήλθον αυτώ διδάσκοντι οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού λέγοντες· εν ποία εξουσία ταύτα ποιείς, και τις σοι έδωκε την εξουσίαν ταύτην; αποκριθείς δε ο Ιησούς είπεν αυτοίς· ερωτήσω υμάς καγώ λόγον ένα, ον εάν είητέ μοι, καγώ υμίν

ερών εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ. το βάπτισμα Ιωάννου πόθεν ην, εξ ουρανού ή εξ ανθρώπων; οι δε διελογίζοντο παρ' εαυτοίς λέγοντες· εάν είπωμεν, εξ ουρανού, ερεί ημίν, διατί ουν ουκ επιστεύσατε αυτώ· εάν δε είπωμεν, εξ ανθρώπων, φοβούμεθα τον όχλον, πάντες γαρ έχουσι τον Ιωάννην ως προφήτην. και αποκριθέντες τω Ιησού είπον· ουκ οίδαμεν. έφη αυτοίς και αυτός· ουδέ εγώ λέγω υμίν εν ποία εξουσία ταύτα ποιώ.» Δηλαδή τους λέγει: «Αφού δεν μου απαντάτε 'σείς δεν σας απαντώ και 'γω.», ενώ αυτοί είχαν προηγηθεί με ερώτηση και συνεπώς αυτός όφειλε να απαντήσει πρώτος. Όμως απέφυγε, λες και θα πάθαινε τίποτα αν διαφώτιζε ευθέως τον πονηρό κόσμο ακόμα και αν αυτοί αρνιόταν να δώσουν απάντηση στην εκ δευτέρου τεθείσα ερώτησή του! Δεν προσπαθεί ως θεός να διαφωτίσει τον αδαή, αδύναμο έστω και πονηρό κόσμο, αλλά προσπαθεί διά δήθεν τεχνάσματος «να τους την φέρει», όπως λαϊκίστικα λέμε. Προσπαθεί να αποφύγει την απάντηση της τεθείσας αρχικής ερωτήσεως βρίσκοντας βολικό το γεγονός ότι οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι του λαού εφοβούντο τον όχλον! Αυτά είναι πράγματα εντελώς ανάρμοστα προς το θείο και έναν θεό που ήλθε για να μας αποκαλείσει την αλήθεια και τον σκοπό του! Για το ίδιο, εκφοβιστικό και εσχματολογικό πνεύμα βλέπε και: Μάρκος 11: 27-33, με το ίδιο θέμα, και Ματθαίος 13: 24-42, η ανήθικη, εκφοβιστική και εσχματολογική παραβολή των ζιζανίων. Μελετήσετέ την και απολαύσετέ την. Κλπ.

Ύστερα απ' όλα αυτά ποιος μπορεί να αποκλείσει ότι ο Ιησούς είχε ξεκοπεί τόσο πολύ από την πραγματικότητα ώστε ο ίδιος να πιστευε αληθινά πως από υιός ανθρώπου, έγινε υιός Θεού και τελικά κατέληξε ίσος με τον Θεό; Τί να σημαίνουν όλες αυτές και πολλές άλλες μαρτυρίες της Καινής Διαθήκης;! Η τρέλα δεν αποκλείεται καθόλου είτε από τον Ιησού, αν όντως αυτός ο ίδιος είπε τέτοια πράγματα, είτε απ' αυτούς που έγγραφαν τέτοια λόγια και τα έβαλαν στο στόμα του αρχηγού τους και έτσι προορτάροντας έναν τρελό αρχηγό.

Ο ίδιος ο Ιησούς πολύ συχνά φάσκει και αντιφάσκει με όλες σχεδόν τις εντολές του και τα θέματα της διδασκαλίας του. Γενικώς, βλέπομε μια αντιφατική συμπεριφορά συνεχώς που καταντά σχιζοφρενική. Εκτός των όσων έχομε ήδη αναφέρει θα αναφέρομε ακόμα ολίγα παραδείγματα παρακάτω. Όλα τα παραδείγματα αυτού του αντιφατικού είδους είναι πάρα πολλά για να τα καταγράψομε εδώ. Θα αναφέρομε μόνο ολίγα. Όλα τα περιστατικά αντιφατικής συμπεριφοράς του Ιησού είναι πάρα πολλά και έχουν εκτεθεί σε εκατοντάδες βιβλία της παγκοσμίου βιβλιογραφίας. Έχουν καταντήσει συχνό-πυκνό θέμα των απομυθοποιητών του Χριστιανισμού. Μπορείτε όμως και 'σεις να τα βρείτε μόνοι σας με μια καλή μελέτη των Ευαγγελίων. Στο Ελληνικό βιβλίο: Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης,

Θωμάς Μάρας, Εκδόσεις Δίβρης ή Σμυρنيώτη, μεταξύ πολλών αντιφάσεων, εκτίθενται πολλά τέτοια παραδείγματα. Σημειωτέον ότι αυτό το βιβλίο απέχει πολύ από το να εξαντλήσει όλες τις αντιφάσεις όχι μόνον της ολόκληρης της Καινής Διαθήκης αλλά έστω των Ευαγγελίων και ιδιαιτέρως του ιδίου του Ιησού. Εδώ αναφέρουμε τα εξής ολίγα παραδείγματα:

1. Στην «Επί του Όρους Ομιλία» Ματθαίος 5: 38-47 λέγει: «Ηκούσατε ότι ερρέθη, οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος· Εγώ δε λέγω υμίν μη αντιστήναι τω πονηρω· αλλ' όστις σε ραπίσει επί την δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτώ και την άλλην· και τω θέλοντί σοι κριθήναι και τον χιτώνά σου λαβείν, άφες αυτώ και το ιμάτιον· και όστις σε αγγαρεύσει μίλιον εν, ύπαγε μετ' αυτού δύο· τω αιτούντί σε δίδου και τον θέλοντα από σου δανείσασθαι μη αποστραφής. 'Ηκούσατε ότι ερρέθη, αγαπήσεις τον πλησίον σου και μισήσεις τον εχθρόν σου. Εγώ δε λέγω υμίν, αγαπάτε τους εχθρούς υμών, ευλογείτε τους καταρωμένους υμάς, καλώς ποιείτε τοις μισούσιν υμάς και προσεύχεσθε υπέρ των επηρεαζόντων υμάς και διωκόντων υμάς. όπως γένησθε υιοί του πατρός υμών του εν ουρανοίς, ότι τον ήλιον αυτού ανατέλλει επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους. εάν γαρ αγαπήσητε τους αγαπώντας υμάς, τίνα μισθόν έχετε; ουχί και οι τελώναι το αυτό ποιούσι; και εάν ασπάσησθε τους φίλους υμών μόνον, τι περισσόν ποιείτε; ουχί και οι τελώναι ούτω ποιούσιν;». Βλέπε και Λουκάς 6: 27-29, 35. (Τα ίδια περίπου λέει και ο Παύλος στην Πρός Ρωμαίους 12: 14, 17-21.). Πλην όμως στον Ματθαίον 10: 14-15 (και Μάρκον 6: 11, Λουκάν 9: 5, 10: 11-12, κ. α.) λέγει: «και ός εάν μη δέξηται υμάς μηδέ ακούση τους λόγους υμών, εξερχόμενοι έξω της οικίας ή της πόλεως εκείνης εκτινάξατε τον κονιορτόν των ποδών υμών. αμήν λέγω υμίν, ανεκτότερον έσται γη Σοδόμων και Γομόρρας εν ημέρα κρίσεως ή τη πόλει εκείνη..». Την παραβολή των δέκα μνών στον Λουκά 19: 11-27, ο ίδιος ο Ιησούς την τελειώνει με τον εξής στίχο: «πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου.». Αυτά τα λόγια τα βάζει ο Ιησούς στο στόμα κάποιου βασιλιά, διά του οποίου υπονοεί τον εαυτόν του, τον οποίον πολλοί υπήκοοί του για πολλούς σοβαρούς λόγους που με χιούμορ και θράσος τους αναφέρει εντός της παραβολής, δεν τον θέλανε για βασιλιά τους. Έχομε πολλά τέτοια παραδείγματα παντού. Δηλαδή εδώ βλέπομε κατάρα, εκδίκηση και έσχατη τιμωρία. Π. χ. Βλέπε: Ματθαίος 21: 44, 22: 7, 25: 29-30, κλπ. Πού πήγε τώρα η ανεπιφύλακτη αγάπη και συγχώρεση προς τους εχθρούς; Πού;

2. Ειρηνοποιός ναί ή όχι. Ματθαίος 5: 9 «μακάριοι οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί υιοί Θεού κληθήσονται.», Λουκάς 14: 2, Ματθαίος 10: 34-37 «Μη νομίσητε ότι ήλθον

βαλείν ειρήνην επί την γην· ουκ ήλθον βαλείν ειρήνην, αλλά μάχαιραν. ήλθον γαρ διχάσαι άνθρωπον κατά του πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της μητρός αυτής και νύμφην κατά της πενθεράς αυτής· και εχθροί του ανθρώπου οι οικιακοί αυτού. Ο φίλων πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος· και ο φίλων υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος·», και Λουκάς 12: 49. Κλπ.

3. Αγαπούσε τα μικρά παιδιά, αλλά υπεραμυνόταν της παρθενίας ως υψηλοτάτου ιδανικού. Απέκοψε έτσι τις ρίζες του έρωτα που είναι η βάση των σχέσεων των δύο φύλων, της οικογενειακής ζωής και αγάπης. Βλέπε και το προηγούμενο. Κλπ.

4. Ο ίδιος περιφρονούσε τη μάνα και τα αδέρφια του, όπως έχομε ήδη δει, και πίστευε ότι θα τιμωρηθούν αιωνίως όλοι όσοι έχουν ασθενή θέληση...

5. Επαναστάτης ναι ή όχι: Λουκάς 12: 49 «Πυρ ήλθον βαλείν επί την γην, και τι θέλω ει ήδη ανήφθη!». Ματθαίος 22: 21 «... τότε λέει αυτοίς· απόδοτε ουν τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ.». Κλπ.

6. Για το Ισραήλ ή για τα έθνη: Ματθαίος 10: 5-6 «Τούτους τους δώδεκα απέστειλεν ο Ιησούς παραγγείλας αυτοίς λέγων· εις οδόν εθνών μη απέλθητε και εις πόλιν Σαμαρειτών μη εισέλθητε· πορεύεσθε δε μάλλον προς τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ.», 15: 24-27, Μάρκος 7: 26-27. Αλλά μετά έχομε: Ματθαίος 28: 19-20 «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν·», Μάρκος 13: 10 «και εις πάντα τα έθνη δει πρώτον κηρυχθήναι το ευαγγέλιον.», Λουκάς 24: 47. Κλπ. Βρείτε την άκρη μόνοι σας αν μπορείτε....

7. Συμμετείχε στον γάμο στην Κανά, όπου έκανε το νερό κρασί άριστης ποιότητας για να μεθύσουν οι παρευρισκόμενοι και αλλού συνεστίαζε («εσθίων και πίνων» Ματθαίος 11; 19, κλπ.) μετά τελωνών και αμαρτωλών (Μάρκος 2: 16, κλπ.). Η στάση και η ενέργειά του στον γάμο της Κανά δηλώνει επίσης ότι δεν πειράζει αν μεθάτε πότε-πότε! Και στον μυστικό δείπνο ήπια κρασί και δήλωσε ότι του άρεσε το κρασάκι («γέννημα τής αμπέλου» Ματθαίος 16: 29, κλπ.). Πάει καλά, αλλ' όμως μας συμβουλεύει να ζούμε μόνο με ψωμί και να κοιμόμαστε στο χώμα.

8. Έδειξε μεγάλη ανοχή και καλοσύνη στην πόρνη, αλλά δεν έκανε το ίδιο και με τους Φαρισαίους· δύσκολα θα βρει κανείς κάτι χειρότερο από την πικρία, την κακία και την ύβριν με την οποία τους αντιμετώπιζε.

9. Στον Ιωάννη 7: 8 λέγει ότι δεν θα ανέβαινε στην Ιερουσαλήμ για την εορτή και αμέσως μετά, στον στίχο 7: 10, μας λέγει ότι ανέβηκε κρυφά. Άρα έλεγε ψέματα!

10. Εκτός από κάτι ακραίες εντολές που δεν είναι δυνατόν να εφαρμόζονται μονομερώς (π. χ., Ματθαίος 5: 42, «τω αιτούντί σε δίδου και τον θέλοντα από σου δανείσασθαι μη αποστραφής», 6: 21 «όπου γαρ εστιν ο θησαυρός υμών, εκεί έσται

και η καρδιά υμών.» και Λουκάς 6: 34, 12: 34, κλπ.) δεν ανέφερε καμία λέξη ή καθοδήγηση για τα ουσιαστικά και μεγάλα προβλήματα της κοινωνικής ζωής και διά τη λύση τους. Βλέπετε, ως εσχατολόγος πιστεύει πως το τέλος του κόσμου είναι προ των θυρών και η υπάρχουσα κοινωνία δεν έχει θέση πλέον.

11. Ενώ η πορνεία και η μοιχεία ήταν θανάσιμα αμαρτήματα τόσο στην Παλαιά Διαθήκη, την οποία ο Ιησούς υποστηρίζει πλήρως, όσο και στην Καινή και ήταν καταδικασμένα και από τον Ιησού, οι πόρνες και οι αμαρτωλοί τελώνες θα εισερχόταν στη βασιλεία των ουρανών πριν από τους Φαρισαίους και όλους τους άλλους.

12. Περιφρονούσε τις συναγωγές και τους τόπους συγκεντρώσεων, αλλά ο ίδιος θεμελίωσε την εκκλησία.

13. Είναι το αρχέτυπο του πουριτανού εσχατολόγου ανθρώπου· περιφρονητικός προς κάθε ομορφιά και χαρά της ζωής, και πικρόχολος, άδικος και εκδικητικός προς όσους διαφέρουν απ' αυτόν (Ματθαίος 12: 30 και Λουκάς 11: 23 «ο μη ων μετ' εμού κατ' εμού εστι, και ο μη συνάγων μετ' εμού σκορπίζει.»), και αμέτρητες άλλες περιπτώσεις.).

14. Εντελώς μη πρακτικός, αν όχι τρελός, στις περισσότερες από τις συμβουλές του. Είναι εντελώς παράλογο να πούμε ότι ο σύγχρονος κόσμος κάνει κάποια χρήση των οδηγιών, συμβουλών και εντολών του Ιησού Χριστού.

15. Στα Ευαγγέλια, εκτός από την αγνότητα, τον αντισεξουαλισμό δηλαδή, ο ίδιος ο Ιησούς παραβίαζε όλες τις εντολές που έδινε στους άλλους.

16. Στα επόμενα καταγράφουμε και άλλα πολλά παραδείγματα αντιφατικής και σχιζοειδούς διδασκαλίας και συμπεριφοράς του Ιησού. Προσέξτε τα στη συνέχεια.

Εν παρόδω, αναφέρομε ότι ο πολύ γνωστός Ιρλανδός δραματουργός, μουσικολόγος και σπουδαίος κριτικός George Bernard Shaw (1856 – 1950) ορθά κοφτά γράφει, στον πρόλογο του έργου του *Androcles*, ότι ο Ιησούς ήταν τρελός (παράφρων). Δεν είναι λίγοι οι συγγραφείς και κριτικοί που χαρακτηρίζουν τον Ιησού των Ευαγγελίων ως μανιακό, τρελό, φρενοβλαβή [3], και διάφορα τέτοια «κοσμητικά» επίθετα. Ένας απ' αυτούς είναι ο σπουδαίος Βρετανός συγγραφέας και βιογράφος δόκτωρ Hugh Joseph Schonfield (1908? – 1988). Στο βιβλίο του *The Passover Plot* (Η Σκευωρία του Πάσχα) χαρακτηρίζει τον Ιησού ως μανιακό που διψούσε για εξουσία. Ο πολυμαθής Γάλλος συγγραφέας και ερευνητής δόκτωρ Paul-Louis Couchoud (1879 – 1959) δεν χτυπάει τον Ιησού ευθέως, αλλά χτυπάει με συνώνυμα λόγια αυτούς που έπλασαν τις μυθοπλασίες περί Ιησού. Συγκεκριμένα γράφει ότι, αυτές αναπτύχθηκαν μέσα σε νευρωτικά μυαλά.

[Υποσημείωση 3: Μία πρόσφατη εκτενής εργασία του Εργαστηρίου Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου του Leuven της Ολλανδίας (Jesus de Messias. Was het Christendom een vergissing? Antwerpen, EPO), υπό την διεύθυνση του Dr. Herman H. Somers, αποδεικνύει ότι τα κύρια πρόσωπα της Καινής Διαθήκης έπασχαν από παραφρενία. Ο δε λεγόμενος «Ιωάννης της Αποκαλύψεως» έπασχε από παραφρενία πολύ προχωρημένης μορφής με συνδυασμό ψευδαισθητικού παραληρήματος.]

Ο Άγγλος φιλόσοφος, συγγραφέας, επιστήμων και μαθηματικός Bertrand Russell (1872 - 1970) στο βιβλίο του Why I am not a Christian, μεταφρασμένο στα Ελληνικά με τίτλο Γιατί δεν είμαι Χριστιανός, είναι πιο ήπιος από τους προηγούμενους και λέγει: Αν δεχθούμε τον Ιησού έτσι όπως τον παρουσιάζουν τα Ευαγγέλια, τότε βρίσκομε μερικά από τα πράγματα που είπε και μερικά από τα έργα που έκανε να είναι ηθικά και καλά. Αλλά, βρίσκομε και μερικά πράγματα που είπε και μερικά έργα που έκανε τα οποία είναι βλακείες και ανοησίες. Ακόμα ο Russell λέγει ότι μπορεί να θεωρήσει μερικά λόγια του Ιησού ως σοφά, αλλά ποτέ δεν θα τον θεωρούσε σοφότερο ή ηθικότερο από τον Σωκράτη, τον Κομφούκιο, ή τον Βούδα, κ. ά. Από τα ίδια τα Ευαγγέλια, τη γνώση της ιστορίας και της νομοθεσίας του καιρού εκείνου και με τη βοήθεια πολλών τέτοιων αναλυτών σχηματίζομε μια πολύ οικτρή εικόνα περί του Ιησού Χριστού των Ευαγγελίων.

Ο ερευνητής Kersey Graves στα βιβλία του: 1) The Precepts And Practical Life Of Jesus Christ, Kessinger Publishing, και 2) The World's Sixteen Crucified Saviors, Christianity before Christ, Sixth Edition, AUP Publishers, 1875-2001, σελίδες 393-409, καταγράφει και αναπτύσσει 34 ηθικά και θρησκευτικά σφάλματα μαζί με 25 επιστημονικά λάθη του Ιησού των Ευαγγελίων παρέχοντας και τις σχετικές επεξηγήσεις και δικαιολογήσεις των συμπερασμάτων αυτών. Ακόμα αναπτύσσει την σχιζοειδή ή μάλλον σχιζοφρενική φύση του Ιησού ως ανθρώπου και του Ιησού ως θεού και κατατροπώνει τις χριστιανικές απολογητικές ψευτοδικαιολογίες, επ' αυτών των κραυγαλέων αντιφάσεων. Μερικά εξ αυτών τα αναπτύσσομε ή απλώς τα αναφέρομε εδώ.

Αυτή την απανταχού αντιφατικότητα και ανακολουθία του Ιησού εκθέτει πολλαπλώς και ο συγγραφέας Θωμάς Μάρας στο βιβλίο του: Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης, Εκδόσεις Δίβρης, ή Εκδόσεις Σμυρνιώτη. Η μόνη θεολογική, υποθετική, δικαιολογία που μπορεί να της δώσει είναι ότι ο Ιησούς ως θεός κάνει ό,τι θέλει χωρίς να ρωτά κανένα και χωρίς να δίνει εξηγήσεις σε κανένα. Δίνει εντολές για τους άλλους τις οποίες ο ίδιος μπορεί να τις παραβιάζει όπως και όποτε θελήσει! Τότε βεβαία, ποια είναι η ηθική ανωτερότητα ενός τέτοιου θεού έναντι των ανθρώπων που θέλει να διδάξει; Αποτελούν η αντίφαση και η ανακολουθία

χαρακτηριστικά της τελειότητας του θείου ή ιδιότητες της πανσοφίας και παντοδυναμίας;

Ακόμα για να επιτύχει τους στόχους του δεν αποκλείεται καθόλου να χρησιμοποίησε εσκεμμένα ακόμα και το ψέμα! Τί να σημαίνει άραγε η προσταγή στους μαθητές του «...γίνεσθε ούν φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέρατοι ως αι περιστεραί.», Ματθαίος 10: 16; Έχει ή δεν έχει σχέση με το ψέμα; Όφεις ελιγμών, πονηρίας, αοριστολογίας, κλπ., και περιστεραί υποκρισίας, κλπ.; Μελετείστε και την παραβολή του «Επαίνου του Οικονόμου της Αδικίας», Λουκάς 16: 1-9, και μετά σκεφτείτε την· είναι ή δεν είναι ύποπτη και ανήθικη; Γιατί πρόσταξε τους μαθητές τους να πωλήσουν ακόμα και τα ιμάτιά τους για να αγοράσουν μαχαίρια (Λουκάς 22: 35-36, 38), αφού για «τον υιόν του ανθρώπου» το κάθε τι ήταν προκαθορισμένο, «καθώς γέγραπται», για να του συμβεί (π.χ. Ματθαίος 26: 24, 31, 54, Μάρκος 9: 12, 14: 21, 27, Λουκάς 22: 22 «και ο μεν υιός του ανθρώπου πορεύεται κατά το ωρισμένον· πλήν ουαί τω ανθρώπω εκείνω δι' ου παραδίδοται.», 24: 46. κλπ.). Αλλού πάλι έλεγε «...μή αντιστήναι τώ πονηρώ...» (Ματθαίος 5: 39) και «...πάντες γάρ οι λαβόντες μάχαιραν εν μαχαίρα αποθανούνται.» (Ματθαίος 26: 52, κλπ.). Οι πολυάριθμες αντιφάσεις στα λόγια και στις πράξεις του Ιησού αποδεικνύουν ότι έλεγε και ψέματα. Η απλή λογική λέει ότι, σε μια αντίφαση δεν μπορούν και οι δύο αντιφατικές εκδοχές να είναι αληθείς. Όμως η μία σίγουρα είναι ψευδής και ενδεχομένως και οι δύο μπορεί να είναι ψευδείς.

(Για ανήθικες παραβολές ή παραβολές με ανήθικους ήρωες του Ιησού μελετείστε: Ματθαίος 13: 24-42, 24: 43-44, 25: 14-30. Μάρκος 3: 27. Λουκάς 12: 39, 16: 1-9, 18: 1-8, 19: 11-27, και Απόκρυφο Ευαγγέλιο του Θωμά στίχος 98.).

Μεταξύ πολλών συναφών λογίων του, το παράδειγμα της αυθαίρετης, επικίνδυνης και ετσιθελικής κατατάξεως επί του οποίου βασίζει και πολλές απειλές όπως διατυπώνεται στον Ματθαίον 12: 30 και Λουκάν 11: 23 «ο μη ων μετ' εμού κατ' εμού εστι, και ο μη συνάγων μετ' εμού σκορπίζει.» έχει μείνει παροιμιώδες. Στον Μάρκον 9: 40, αν και αναφέρεται στους μαθητές του και όχι ευθέως στον εαυτόν του, αυτό το διατυπώνει διά της λογικής ισοδυναμίας ως εξής: «ος γαρ ουκ έστι καθ' υμών, υπέρ υμών εστιν.». Πόθεν τώρα συνάγονται και δικαιολογούνται αυτά τα συμπεράσματα? Μόνο επειδή έτσι το θέλει ο ίδιος και όχι αλλιώς.

Εκτός τούτων, παραθέτομε ακόμα μερικά στοιχεία από τα Ευαγγέλια τα οποία φανερώνουν ότι το άτομο που εκήρυττε ή έπραττε αυτά τα πράγματα δεν πρέπει να είχε «σώας τάς φρένας». Βλέπομε δηλαδή τον Χριστό να κάνει τα εξής:

1) Μια φορά πείνασε και ζήτησε να φάγει σύκα από μια συκιά ενώ δεν ήταν καιρός σύκων. Επειδή φυσικά δεν βρήκε σύκα καταράστηκε και ξέρανε τη συκιά. (Ματθαίος 21: 18-21, Μάρκος 11: 12-14, 19-22.). Ποιος άραγε με τα καλά του θα ζήταγε σύκα από μια συκιά Μάρτιο ή Απρίλιο μήνα; Αν κάποιος έκανε κάτι τέτοιο, τί γνώμη θα σχηματίζατε γι' αυτόν; (Αν πάλι αυτά είναι συμβολικά, όπως διατείνονται μερικοί απολογητές αλλά τα Ευαγγέλια δεν υπονοούν τέτοιο πράγμα καθόλου, τότε ποιο είναι το ηθικό δίδαγμα που βγαίνει απ' αυτόν τον συμβολισμό; Έχουμε διαβάσει τουλάχιστον τρεις διαφορετικές ουρανοκατέβατες επεξηγήσεις αυτού του επεισοδίου, ή συμβολισμού αν θέλετε, αλλά εμείς ζητάμε το ηθικό δίδαγμα, αν η αφήγηση είναι συμβολική και όχι πραγματική. Δεν υπάρχει κανένα! Ακόμα, στην περιγραφή του Ματθαίου η συκιά ξεράθηκε αμέσως, «παραχρήμα»! Στον Μάρκο, την βρήκαν ξεραμένη το άλλο πρωί! Έχουμε άλλη μια αντίφαση, δηλαδή.)

2) Δύο ή τρεις φορές (Ματθαίος 8: 28-34, Μάρκος 5: 1-21, Λουκάς 8: 26-36) έβγαλε πολλά δαιμόνια από δαιμονισμένους άνδρες και αντί να τα εξαποστείλει από 'κει που ήλθαν ή να τα εξαφανίσει (σαν παντοδύναμος που ήταν) τα έβαλε μέσα σε αγέλες χοίρων καθώς τα ζώα έβοσκαν ανέμελα. Τότε οι χοίροι κατατρόμαξαν σε τέτοιο βαθμό που έπεσαν από έναν κρημνό σε μια λίμνη εκεί κοντά και πνίγηκαν. Έτσι κατάστρεψε χιλιάδες ζώα (2000 λέει ο Μάρκος) και ζημίωσε πάρα πολύ τους βοσκούς και τους ιδιοκτήτες τους. Θα επιθυμούσαμε πολύ να μάθουμε αν τα δαιμόνια πνίγηκαν μαζί με τους χοίρους ή σαν μπουμπουλίθρες βγήκαν πάλι στη γη για να ξαναμπούνε σ' άλλους ανθρώπους. Φαντασθείτε αλήθεια το θέαμα! Μια σχετικώς μικρή λίμνη γλυκού νερού (δεν είναι μεγάλη η λίμνη της Τιβεριάδος) με (2000) δυο χιλιάδες πνιγμένους χοίρους (Μάρκος 5: 13) μέσ' 'τα νερά της! Καταπληκτικό! Τί λέτε λοιπόν; Είναι αυτές ενέργειες λογικού ανθρώπου ή θεού;

3) Εκδίωξε βιαίως τους εμπορευομένους από τον ναό με ένα φραγγέλιο (Ματθαίος 21: 12-13, Μάρκος 11: 15-17, Λουκάς 19: 45-46, Ιωάννης 2: 14-16). Αυτοί δεν ευρίσκονταν εντός ή πλησίον του κυρίως ναού. Αυτό απαγορευόταν αυστηρά από τους Ιουδαϊκούς νόμους και δεν περίμεναν τον Ιησού για να τους επιβάλλει. Κατάλαβαν καθορισμένους χώρους στο προαύλιο του ναού φτιαγμένους ειδικά γι' αυτούς. Επιτελούσαν κοινωνική εργασία και βοήθεια, διότι σκοπό είχαν να εξυπηρετούν τις ανάγκες των χιλιάδων προσκυνητών και εορταζόντων Εβραίων που ερχόταν από πολλά και μακρινά μέρη. Εκτός από την ανταλλαγή συναλλάγματος προμήθευαν και ζώα για τις θυσίες σύμφωνα με τους Ιουδαϊκούς κανόνες λατρείας, κλπ. Προφανώς θα έκαναν νόμιμα, οι ασυνείδητοι ίσως και παράνομα, κέρδη, αλλά αυτή η δουλειά ήταν αναγκαία και δεν ήταν απλώς κερδοσκοπία. [Εδώ ας κάνουμε και δύο παρατηρήσεις: (α) Αν δεν το έγγραφε η Καινή Διαθήκη, θα ήταν αδύνατον να πιστέψει κανείς ότι ένας μόνο άνδρας με ένα μαστίγιο θα μπορούσε να

εκδιώξει τόσους πολλούς άνδρες κατά μήκος 150 μέτρων περίπου και να τους τα κάνει όλα άνω κάτω. (β) Ενώ οι τρεις πρώτοι ευαγγελιστές, μεταξύ αυτών ο Ματθαίος ήταν παρών ως ένας από τους δώδεκα, αναφέρουν το επεισόδιο στο τέλος της δημοσίας δράσης του Ιησού, ο υπηρέτης της αλήθειας Ιωάννης το αναφέρει στην αρχή της. Πραγματικά πολύ περίεργα πράγματα!].

4) Εγκαθιδρύει τον απόλυτο προκαθορισμό, παρά τα όσα λέγει και πράττει περί της σωτηρίας των ανθρώπων διά πίστεως, μετανοίας, καλών έργων, κλπ. ή περί ελευθερίας βουλήσεως. Ποιος ο λόγος λοιπόν για την πίστη σ' αυτόν ή τον Θεό, για τα καλά έργα, κλπ.; Το δόγμα του προκαθορισμού προϋπήρχε στην Παλαιά Διαθήκη και στους Εσσαίους. Στην Καινή επεξετάθει έτι περισσότερο και με τον Ιησού και με τον Παύλο, κλπ. Εδώ βεβαίως περιοριζόμαστε στο αντιφατικό αυτό κήρυγμα του ιδίου του Ιησού το οποίο προδίδει σχιζοφρενή άνθρωπο παρά κάποιον με τα καλά του. Ο προκαθορισμός του εκ γενετής τυφλού (Ιωάννης 9: 1-3-5), της προδοσίας και του ρόλου του Ιούδα, των παθών του, της επαλήθευσης υποτιθεμένων προφητειών, κλπ. είναι πολύ γνωστός. Όπως είδαμε παραπάνω, τα Ευαγγέλια γράφουν ότι ο ίδιος ανακοίνωσε πολλές φορές στους μαθητές του τί ήδη γέγραπται, εν τω νόμω του Μωυσέως και τοις προφήταις, γενέσθαι διά τόν υιόν τού ανθρώπου (Λουκάς 18: 31, 22: 22, 24: 28, κλπ.)! Ακόμα, π.χ., στον Ιωάννην 18: 11 «... τό ποτήριον ό δέδωκέ μοι ο Πατήρ, ου μή πίνω αυτό;». Όμως στη Γεθσημανή το είχε πιάσει μια τρομερή αγωνία μέχρι θανάτου και παρακαλούσε: «πάτερ μου, ει δυνατόν εστι, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο.» (Ματθαίος 26: 39, κλπ.). Παρ' ολίγον δηλαδή, αυτός ο Θεός να μην μας σώσει! (Τώρα από τί, τρεχάτε να το βρείτε! Διαβάστε τα Ευαγγέλια!).

5) Κήρυττε τον ευνουχισμό και την πλήρη κατάργηση του σεξουαλισμού επί της γης διά τη βασιλεία των ουρανών (Ματθαίος 5: 27-30, 18: 8-9, 19: 9-12 ειδικά ο στίχος 12 είναι πολύ κραυγαλέος, Μάρκος 9: 43-48). Η στάση του ήταν υπέρ του ασκητισμού, της αγαμίας και της παρθενίας, πράγμα που υπερτόνισε ο Παύλος (Α' Προς Κορινθίους 7: 1-4, 7: 25-40) και αργότερα ο Ιωάννης Χρυσόστομος. Άραγε τί θα γινόταν αν όλοι έπρατταν αυτά για να πάνε στη βασιλεία των ουρανών; Έτσι ξερίζωσε κυριολεκτικά τον έρωτα που είναι η βάση των σχέσεων των δύο φύλων, της οικογενειακής ύπαρξης, ζωής και αγάπης. Αντ' αυτών λοιπόν το μοναστήρι και ο πουριτανισμός. Καθ' όσον όμως οι αντιφατικές ενέργειές του, όπως και όλης της Βίβλου, δίνουν και παίρνουν αλλού φαίνεται να είναι υπέρ του γάμου (Ματθαίος 19: 4-6, Μάρκος 10: 6-9, Ιωάννης 2: 1-11.). Άντε να βρει κανείς την άκρη με τις αντιφάσεις.

6) Αντίθετα προς τον Μωσαϊκό Νόμο, ο οποίος εδόθη στον Μωυσή από τον «Πατέρα» του όπως υποτίθεται και πιστεύεται στον Χριστιανισμό, κατήργησε πλήρως

το διαζύγιο (εκτός ίσως, προσοχή και πάλι ίσως, λόγω μοιχείας) και την παντρεία για δεύτερη φορά. (Ματθαίος 5: 31-32, 19: 1-12, Μάρκος 10: 1-12 και Λουκάς 16: 18). Βρήκε δήθεν την σκληροκαρδία για δικαιολογία (Ματθαίος 19: 8, Μάρκος 10: 5), τη στιγμή κατά την οποία ο νόμος αυτός εδόθη από τον ίδιο τον Θεό στον Μωυσή (βλέπε: Λευιτικόν 26: 46 και Αριθμούς 36: 13)! Πολύ θεϊκή δικαιολογία ανεκάλυψε ο Ιησούς Χριστός! Δεν νομίζετε; Δεν τους λέγει στα ίσια ότι θεός είμαι και τώρα αλλάζω αυτά που είχα δώσει πριν παρά μόνο προσπαθεί να βρει διακαυλογίες· και το χειρότερο βρήκε αυτή τη σαχλαμάρα ρίχνοντας το βάρος στον Μωυσή. Πού πήγε η θεϊκή του ιδιότητα εδώ; Πάντως τώρα όπως και να έχει το πράγμα, δεν μπορείς να ξαναπαντρευτείς αν έχεις χηρέψει ή χωρίσει ακόμα και για θεμιτούς λόγους. Ούτε μπορείς να χωρίσεις τον ή την σύζυγο που πήρες αλλά δεν σου ταίριασε. Αν έκανες λάθος, «σύ όψει», διόρθωση δεν υπάρχει. Η καταπιεστική και αντικοινωνική τακτική σε όλο της το μεγαλείο!

7) Κήρυττε την απόλυτα παθητική ανοχή του κακού και καμία αντίδραση κατ' αυτού όπως διαβάζουμε στον Ματθαίον 5: 39-44, 18: 21-22 και Λουκάν 6: 27-30. Στον Ματθαίον 5: 39 και στον Λουκάν 6: 29 διαβάζουμε το παροιμιώδες: «Εγώ δέ λέγω υμίν μή αντιστήναι τώ πονειρώ· αλλ' όστις σε ραπίσεις επί τήν δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτώ καί τήν άλλην». Αυτό βεβαίως ούτε ο ίδιος το τήρησε (άλλη μια αντίφαση), όπως περιγράφεται στο επεισόδιο με το ράπισμα που εδέχθη από έναν υπηρέτη του Αρχιερέα, προς τον οποίον διαμαρτυρήθηκε αρκετά έντονα (Κατά Ιωάννην 18: 22-23). Η σωρεία κραυγαλέων αντιφάσεων στα λόγια και στις πράξεις του Ιησού όπως και σ' ολόκληρη τη Βίβλο, φανερώνουν μια σχιζοειδή κατάσταση και θεολογία και ένα σχιζοειδές άτομο. (Υπάρχουν πολλά βιβλία στη διεθνή βιβλιογραφία που εκθέτουν όλες αυτές τις χιλιάδες αντιφάσεις. Εδώ αναφέρομε το σχετικά σύντομο βιβλίο, το οποίο είναι επικεντρωμένο στα Ευαγγέλια και στον Ιησού: Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης, Θωμάς Μάρας, Εκδόσεις Δίβρης ή Εκδόσεις Σμυρνιώτη.).

8) Σε πάρα πολλές περιπτώσεις εξαπέλυσε φρικιαστικά υβρεολόγια, περιφρονητικές εκφράσεις, πλήθος τρομερών απειλών, ρήσεις ωμής βίας και πολλά εξάισια τοιαύτα κατά διαφόρων. (Κατά πρώτον λόγο κατά των Φαρισαίων, άλλων Εβραίων που δεν τον πιστεύουν, μερικών πόλεων, των απίστων γενικότερα, των πλουσίων και των Εθνικών. Κατά δεύτερον λόγο κατά των Σαδδουκαίων, του Ηρώδη Αντίπα, μιας Ελληνίδας Συροφοινίκισας, κ.ά.). Όποιος διαβάζει αυτά τα Κυριακά Λόγια όχι μόνο ανατριχιάζει, αλλά και σίγουρα βλέπει μια ακατάσχετη οργή πέραν κάθε υγιούς μέτρου και παραβίαση εντολών που έδινε στους άλλους. Πρέπει να καταλάβομεν ότι η γλυκύτητα, η ειρηνικότητα (Ματθαίος 10: 34-37, Λουκάς 12: 49-53, 19: 26-27 «λέγω γαρ υμίν ότι παντί τω έχοντι δοθήσεται, από δε του μη

έχοντος και ό έχει αρθήσεται απ' αυτού. πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου.» (22: 35-36, 38, κλπ.) και η πραότητα του Ιησού που μας έχουν διακηρύξει οι διάφοροι ιεροκήρυκες και απολογητές εδώ και τόσα χρόνια δεν βρίσκονται εντός των Ευαγγελίων... αλλά μόνο στο νου των προπαγανδιστών του Χριστιανισμού. Αντιφατικά και πάλι έχομε την εντολή να αγαπάμε ακόμα και τους εχθρούς μας, στους στίχους Ματθαίος 5: 44, Λουκάς 6: 27, 35, κλπ.

9) Εκήρυττε μανιωδώς μια άμεση εσχατολογία. «Το τέλος του κόσμου είναι προ των θυρών και έφτασε η ώρα να εγκατασταθεί το Μεσσιανικό Βασίλειο επί της γης.» Είναι σαφές από πάρα πολλά χωρία των Ευαγγελίων ότι το Μεσσιανικό Βασίλειο είναι υλικό επί της γης και με όλες τις υλικές απολαύσεις (Ματθαίος 19: 27-30, 26: 29, Μάρκος 10: 28-31, 14: 25, Λουκάς 18: 28-30, 21: 28, 22: 16, κλπ.). Θα γίνει κυρίως για τον Ισραήλ και τονίζεται ιδιαιτέρως η ανωτερότης των Ιουδαίων (Ματθαίος 6: 7, 10: 5-6, 23, 15: 22-27, Μάρκος 7: 26-27, Λουκάς 2: 32, 18: 32, 22: 30, 24: 21, Ιωάννης 4: 22, Πράξεις 1: 6). Ακόμα και στο μυστικό και περίεργο «συμβάν» της μεταμορφώσεως (Ματθαίος 17: 1-13, Μάρκος 9: 2-13, Λουκάς 9: 28-36) που σκοπόν είχε να αποδείξει την καθολική θεότητά του και ενώ είχε την ευκαιρία να αποδείξει, έστω και μυστικά, την παγκοσμιότητά του στους τρεις στενούς μαθητές του διά κάποιου καινοφανούς σημείου παγκοσμίου σημασίας, εντούτοις εμφανίζεται με τους παλαιούς Εβραϊκούς ήρωες Μωυσή και Ηλία. Αλλά και στην Αποκάλυψιν του Ιωάννου, οι 144.000 ξεχωρισμένοι ως άμωμοι, εκλεκτοί και εσφραγισμένοι του Θεού, προέρχονται όλοι τους μόνο από τις Ισραηλιτικές φυλές και κανέναν άλλον. Κλπ.

Αλλού όμως μιλάει αντιφατικά για τους εκ δυσμάς και ανατολάς που θα κληρονομήσουν τη βασιλεία, ενώ οι υιοί της βασιλείας θα μείνουν έξω (Ματθαίος 8: 11-12, Λουκάς 13: 29). Τρέχα γύρευε με τις απανταχού παρούσες αντιφάσεις! Είναι να απορεί κανείς πόσο στραβή και τρελή καταντάει αυτή η πίστη! (Εκτός από τα χωρία που έχομε ήδη αναφέρει, παραθέτομε και άλλα στον αμέσως παρακάτω κατάλογο, στο περί αμέσου εσχατολογίας τμήμα. Μελετήσετε καλά τα Ευαγγέλια και θα βρείτε ακόμα περισσότερα!). Οι προβλέψεις του Ιησού για τη Δευτέρα Παρουσία του και το Μεσσιανικό Βασίλειό του, παρά τη μανία και το πάθος που τα διαλαλούσε, απέτυχαν βεβαίως παταγωδώς. Αυτό φανερώνει ότι δεν πρέπει να ήταν σώος εις τας φρένας. Κατά το κριτήριο του Δευτερονομίου 18: 22 ήταν ψευδοπροφήτης. Μετά απ' αυτή την παταγώδη αποτυχία και την καταστροφή του Ναού και της Ιερουσαλήμ το 70 Κ. Ε., οι χριστιανικές ομάδες μετατόπισαν το Μεσσιανικό Βασίλειο σε έναν ακαθόριστο ιδεατό κόσμο στον ουρανό. Τότε επίσης διέδωσαν ότι η Δευτέρα Παρουσία θα λάβει χώρα σε άγνωστη χρονική στιγμή που

δεν την γνωρίζει ούτε ο ίδιος ο υιός, Ιησούς Χριστός, (Ματθαίος 24: 36, Μάρκος 13: 32), παρ' όλο που αυτός ο ίδιος πρόκειται να ξαναεμφανιστεί! Ιστορικά, είναι γνωστές και καταγεγραμμένες οι εσχατολογικές εμμονές και αναμονές των χριστιανικών κοινοτήτων μέχρι το 1000 Κ.Ε., αλλά και μετά. Ο Ιησούς είχε το όραμα ενός αποκαλυπτικού ονειροπόλου, και το μήνυμά του ήταν άμεσα εσχατολογικό. Όλη η Καινή Διαθήκη γέμει από αποκαλυπτικά και εσχατολογικά χωρία. Διά τούτο, τα κηρύγματά του Ιησού («Κυριακά Λόγια») δεν είχαν και ούτε έχουν πρακτική αξία και εφαρμογή στην καθημερινή ζωή. Έτσι, ουδέποτε εφαρμόστηκαν ακόμα και από την ίδια την εκκλησία. Ο μεν Χριστιανισμός δεν έλυσε κανένα από τα προβλήματα των οποίων τη λύση επαγγέλθηκε, ούτε ο κόσμος έγινε μία ποιμνη με έναν ποιμένα όπως καυχιέται ο Ιωάννης 10: 16, 17: 21-22. Η δε εκκλησία έγινε δεκάδες χιλιάδες κομμάτια, τα οποία αλληλοσπαράχθηκαν. Όπου επεκράτησε ο Χριστιανισμός τα έκανε μαντάρια και επήλθε πόνος, θλίψη, παραφροσύνη, παραλήρημα και καταστροφή!

Χαρακτηριστικά αναφέρομε και την εξής φοβερή αντίφαση. Στις Πράξεις 1: 6, λίγα λεπτά πριν την ανάληψή του, τον ερωτούν οι μαθητές του: *«οι μεν ουν συνελθόντες επηρώτων αυτόν λέγοντες· Κύριε, ει εν τω χρόνω τούτω αποκαθιστάνεις την βασιλείαν τω Ισραήλ;»*.

Τόσα τους είχε πει τόσες φορές, είχαν ιδεί τα τέρατα και τα σημεία, είχε πάθει και αναστηθεί και οδεύει προς τους ουραμούς και αυτοί κατά την έσχατη στιγμή τον ρωτάνε ξανά για την αποκατάσταση του βασιλείου του Ισραήλ εδώ και τώρα. Που ήταν αυτή η παγκοσμιότητα; Δεν την είχαν ακόμα εννοήσει μέχρι και την υστάτη στιγμή; Μα καλά, ακόμα δεν είχαν καταλάβει τίποτα;! Εσείς αναγνώστες τί έχετε να πείτε σ' αυτό το σημείο; Αλλά στα Ευαγγέλια πριν απ' αυτά τα έσχατα λεπτά γράφουν ότι τελικά είχαν καταλάβει. Π. χ., Λουκάς 24: 44-49, κατά την εμφάνιση του Ιησού στους μαθητές του όπου και έφαγε μαζί τους ψαράκια ψημένα και κηρήθρα μελιού, γράφει: *«είπε δε αυτοίς· ούτοι οι λόγοι ους ελάλησα προς υμάς έτι ων συν υμίν, ότι δεί πληρωθήναι πάντα τα γεγραμμένα εν τω νόμω Μωϋσέως και προφήταις και ψαλμοίς περί εμού. τότε διήνοιξεν αυτών τον νουν του συνιέναι τας γραφάς, και είπεν αυτοίς ότι ούτω γέγραπται και ούτως έδει παθειν τον Χριστόν και αναστηναι εκ νεκρών τη τρίτη ημέρα, και κηρυχθήναι επί τω ονόματι αυτού μετάνοιαν και άφεσιν αμαρτιών εις πάντα τα έθνη, αρξάμενον από Ιερουσαλήμ. υμείς δε εστε μάρτυρες τούτων. και ιδού εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του πατρός μου εφ' υμάς· υμείς δε καθίσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ έως ου ενδύσησθε δύναμιν εξ ύψους»*.

Ο ίδιος(;) συγγραφέας όμως στις Πράξεις γράφει τα αντίθετα. Επομένως ποιοί υπέφεραν από αμνησία ή κρετινισμό; Οι μαθητές; Οι συγγραφείς; Ποιοί ή Ποιός; Ή πως είναι δυνατόν κανείς να πιστεύει σε τέτοια αντιφατικά παραμύθια και να τολμά να τα αποκαλεί ιστορικά γεγονότα και τα βιβλία που τα αναφέρουν ιστορικά; Ο ίδιος ο Χριστός πάλι αντί να τους επιπλήξει δριμύτατα διά το ανεπίδεκτον της μαθήσεώς των και να τους καθαιρέσει λόγω ηλιθιότητας ή ξεροκεφαλιάς που δεν έπαιρνε άλλη παράταση, τους απαντά ως εξής, Πράξεις 1: 7-9: *«είπε δε προς αυτούς· ουχ υμών εστι γνώναι χρόνους ή καιρούς ους ο πατήρ έθετο εν τη ίδια εξουσία, αλλά λήψεσθε δύναμιν επελθόντος του Αγίου Πνεύματος εφ' υμάς, και έσεσθέ μοι μάρτυρες εν τε Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γης. και ταύτα ειπών βλέπόντων αυτών επήρθη, και νεφέλη υπέλαβεν αυτόν από των οφθαλμών αυτών»*, που είναι τα ίδια πράγματα που τους είχε ξαναπεί αρκετές φορές πριν, στα Ευαγγέλια. Τί να βγάλει κανείς απ' αυτή την ασυναρτησία και ανοησία;...!

10) Κήρυττε παντελή απαξία και μίσος κατά του κόσμου, της γνώσεως και της σοφίας (Ματθαίος 11: 25-26, Λουκάς 10: 21). Η διακυβέρνηση του κόσμου ανήκε στον Σατανά (Ματθαίος 4: 1-11, 18: 7, Μάρκος 1: 12-13, Λουκάς 4: 1-13, Ιωάννης 5: 14, 12: 31, 14: 30, 16: 11, κλπ.). Είναι πολύ γνωστά τα πολλά και διάφορα θαύματα του Ιησού εναντίον δαιμόνων και ακαθάρτων ή πονηρών πνευμάτων. Οι ασθένειες ήταν προϊόντα των δαιμόνων (Ματθαίος 12: 43-45, Λουκάς 11: 24-26 θαυμάστε: *«Όταν το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθη από του ανθρώπου, διέρχεται δι' ανύδρων τόπων ζητούν ανάπαυσιν, και μη ευρίσκον λέγει· υποστρέψω εις τον οίκόν μου όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει σεσαρωμένον και κεκοσμημένον. τότε πορεύεται και παραλαμβάνει επτά έτερα πνεύματα πονηρότερα εαυτού, και εισελθόντα κατοικεί εκεί, και γίνεται τα έσχατα του ανθρώπου εκείνου χειρόνα των πρώτων.»*, 13: 10-16, Πράξεις 8: 7, κλπ.), αλλά και αμαρτιών όπως μαρτυρείται απανταχού στην Παλαιά Διαθήκη και στον Ιωάννην 5: 14 *«... μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χειρόν σοί τι γένηται.»*. Όλα τα επεισόδια με δαίμονες και Σατανά (Βεελζεβούλ) είναι τόσο πολλά μέσα στα Ευαγγέλια και σ' όλη την Καινή Διαθήκη που εύκολα βγάζει κανείς το συμπέρασμα ότι την εποχή εκείνη στην Παλαιστίνη και στα περίχωρα της έβρεχε δαίμονες σχεδόν κάθε μέρα! Η ολοκληρωτική δαιμονολογία εμφανίζεται πολύ τακτικά στα λόγια και τα έργα του Ιησού. Τί είδους σύμπτωμα να ήταν αυτό άραγε; Έτσι λόγω του δαιμονισμένου κόσμου δεν χρειαζόταν να κάνομε καμία φροντίδα για την εδώ ζωή και την αυριανή μέρα· ούτε φαγητό, ούτε ρούχα, ούτε συγγενείς, ούτε οικογένεια, ούτε γονείς... Ο ασκητισμός, ο μοναστισμός, η καταδίκη του πλούτου και των πλουσίων, η επιδίωξη του πένθους είναι πολύ συχνά θέματα στα λόγια του Ιησού. Στέκουν λοιπόν όλα αυτά,

τί λέτε; Όλα αυτά εξαίρονται και θα τύχουν αναλόγου ανταμοιβής (Ματθαίος 19: 29 «καί πάς ός αφήκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν τού ονόματός μου, εκατονταπλασίονα λείπεται καί ζωήν αιώνιον κληρονομήσει», Μάρκος 10: 30, Λουκάς 9: 59-62, 12: 22-35, 18: 29-30, κλπ.). Αυτό θα πει καταστροφική θρησκεία σε όλο της το μεγαλείο! Όπως φαίνεται, όλα αυτά είναι μια τρελή απόρροια της ολοκληρωτικής δαιμονολογίας και της άμεσης εσχατολογίας που μανιωδώς προπαγάνδιζε, αλλά όφειλε να γνωρίζει καλλίτερα.

11) Λογική εφαρμογή της απαξίας του κόσμου, της άμεσης εσχατολογίας, της απανταχού δαιμονοκρατίας και της αφίξεως του μεσσιανικού βασιλείου εν όσω ζούσε ο υποτιθέμενος Ιησούς είναι και το ανεφάρμοστο, καταστροφικό και ουσιαστικά τρελό κήρυγμά του κατά της λήψεως και προβλέψεως οιασδήποτε φροντίδας για τις καθημερινές μας ανάγκες και την αυριανή μέρα, όπως αναφέραμε αμέσως πριν. Αξίζει όμως να διαβάστε τα εξής κείμενα: Ματθαίος 6: 25-34 «Δια τούτο λέγω υμίν, μη μεριμνάτε τη ψυχή υμών τι φάγητε και τι πίνητε, μηδέ τω σώματι υμών τι ενδύσησθε· ουχί η ψυχή πλείον εστι της τροφής και το σώμα του ενδύματος; εμβλέψατε εις τα πετεινά του ουρανού, ότι ου σπεύρουσιν ουδέ θερίζουσιν ουδέ συνάγουσιν εις αποθήκας και ο πατήρ υμών ο ουράνιος τρέφει αυτά· ουχ υμείς μάλλον διαφέρετε αυτών; τις δε εξ υμών μεριμνών δύναται προσθείναι επί την ηλικίαν αυτού πήχυν ένα; και περί ενδύματος τι μεριμνάτε; καταμάθετε τα κρίνα του αγρού πως αυξάνει· ου κοπιά ουδέ νήθει· λέγω δε υμίν ότι ουδέ Σολομών εν πάση τη δόξη αυτού περιεβάλετο ως εν τούτων. Ει δε τον χόρτον του αγρού, σήμερα όντα και αύριον εις κλίβανον βαλλόμενον, ο Θεός ούτως αμφιέννυσιν, ου πολλω μάλλον υμάς, ολιγόπιστοι; μη ουν μεριμνήσητε λέγοντες, τι φάγωμεν ή τι πίωμεν ή τι περιβαλώμεθα; πάντα γαρ ταύτα τα έθνη επιζητεί· οίδε γαρ ο πατήρ υμών ο ουράνιος ότι χρήζετε τούτων απάντων. Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν. Μη ουν μεριμνήσητε εις την αύριον· η γαρ αύριον μεριμνήσει τα εαυτής· αρκετόν τη ημέρα η κακία αυτής.» Τί θα γινόταν αν αυτά εφαρμόζοντο; Και ποιος του είπε ότι αυτά όλα τα επιζητούν μόνο τα έθνη ή αυτά είναι τα μόνα πράγματα που τα έθνη επιζητούν; Οι Ιουδαίοι δηλαδή δεν τα επιζητούσαν; Πώς ζούσαν αυτοί; Με αέρα κοπανιστό; Που τα βρήκε όλα αυτά; Ακόμα για το ίδιο θέμα βλέπε και Λουκάς 12: 22-33 «Είπε δε προς τους μαθητάς αυτού· διά τούτο λέγω υμίν, μη μεριμνάτε τη ψυχή υμών τι φάγητε, μηδέ τω σώματι υμών τι ενδύσησθε. ουχί η ψυχή πλείον εστι της τροφής και το σώμα του ενδύματος; κατανοήσατε τους κόρακας, ότι ου σπεύρουσιν ουδέ θερίζουσιν, οίς ουκ έστι ταμείον ουδέ αποθήκη, και ο Θεός τρέφει αυτούς· πόσω μάλλον υμείς διαφέρετε

των πετεινών; τις δε εξ υμών μεριμνών δύναται προσθείναι επί την ηλικίαν αυτού πήχυν ένα; ει ουν ούτε ελάχιστον δύνασθε, τι περί των λοιπών μεριμνάτε; κατανοήσατε τα κρίνα Πως αυξάνει· ου κοπιά ουδέ νήθει· λέγω δε υμίν, ουδέ Σολομών εν πάση τη δόξη αυτού περιεβάλετο ως εν τούτων. ει δε τον χόρτον του αγρού, σήμερον όντα και αύριον εις κλίβανον βαλλόμενον, ο Θεός ούτως αμφιέννυσι, πόσω μάλλον υμάς, ολιγόπιστοι; και υμείς μη ζητείτε τι φάγητε και τι πίνητε, και μη μετεωρίζεσθε· ταύτα γαρ πάντα τα έθνη του κόσμου επιζητεί· υμών δε ο πατήρ οίδεν ότι χρήζετε τούτων· πλην ζητείτε την βασιλείαν του Θεού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν. Μη φοβού το μικρόν ποιμνιον· ότι ευδόκησεν ο πατήρ υμών δούναι υμίν την βασιλείαν. πωλήσατε τα υπάρχοντα υμών και δότε ελεημοσύνην. ποιήσατε εαυτοίς βαλάντια μη παλαιούμενα, θησαυρόν ανέκλειπτον εν τοις ουρανοίς όπου κλέπτης ουκ εγγίζει ουδέ σής διαφθείρει.» Ποιος λοιπόν είδε ποτέ τα πετεινά του ουρανού και όλα τα ζώα γενικώς να μην ψάχνουν συνεχώς και με ανησυχία για την τροφή τους και την φωλεά τους; Απλώς κάθονται ήσυχα και περνούν την ώρα τους αμέριμνα επειδή τα τρέφει ο Γιαχβέχ; Μα είμαστε με τα καλά μας; Λοιπόν ερωτάμε επιτακτικώς: Πότε, πού, από ποιους και για πόσο καιρό εφαρμόσθηκαν όλα αυτά; Το αποτέλεσμα ποιο ήταν; Σήμερα αυτά τα λόγια είναι όχι ανεφάρμοστα και ξεχασμένα, αλλά όποιος τους δίνει σημασία θεωρείται βλαξ από τους υπόλοιπους, κλπ.

Τα χωρία επ' αυτών των θεμάτων είναι αρκετά γνωστά και πάρα πολλά. Εκτός από μερικά ακόμα που καταγράφουμε παρακάτω, παραπέμπομε όλους τους ενδιαφερόμενους σε μια συστηματική μελέτη των Ευαγγελίων. Πλήρεις αναπτύξεις αυτών των θεμάτων, οι οποίες περιέχουν τα περισσότερα σχετικά χωρία των Ευαγγελίων, ευρίσκομε και στα εξής τέσσερα βιβλία τα οποία συστήνομε για καλή μελέτη:

α) Ελληνισμός & Χριστιανισμός, Παν. Μαρίνης, Εκδόσεις Νέα Θέσις, σελίδες 220-221, 257-264, 540-552, κλπ.

β) Μυθοπλαστικά Όλες οι Θρησκείες της Οικουμένης, Κυριάκος Σιμόπουλος, Εκδόσεις Στάχυ, σελίδες 206-212, κλπ.

γ) Πώς Γεννιούνται Ζουν και Πεθαίνουν οι Θεοί και οι Θεές, Εμ. Γιαροσλάβσκι, Εκδόσεις Γνώσεις και Επανεκδοση Βερέττα, σελίδες 30-44 και 86-98, κλπ.

δ) Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης, Θωμάς Μάρας, Εκδόσεις Σμυρنيώτη, ή Εκδόσεις Δίβρης, ολόκληρο το βιβλίο, εκτός από κάτι σχόλια και προβλέψεις του συγγραφέα, τα οποία έγραψε παρορμώμενος από τις πολιτικές και κοινωνικές του πεποιθήσεις..

ε) The Jewish Sources Of The Sermon On The Mount, Gerald Friedlander, Kessing-

er Publishing, σελίδες 166-196, κλπ. Εδώ ο πολυμαθής συγγραφέας, Gerald Friedlander, παραθέτει λεπτομερώς και ερευνά εις βάθος τις «Ιουδαϊκές πηγές Της Επί Του Όρους Ομιλίας» του Ιησού των Ευαγγελίων. Ταυτοχρόνως αναπτύσσει μία συγκριτική μελέτη της ομιλίας σε σχέση με τις δύο υπάρχουσες παραλλαγές της, η μία στο Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον, 5: 1-7: 29, και η άλλη στο Κατά Λουκάν 6: 17-49. Επίσης υπογραμμίζει τις αντιφάσεις της, τους παραλογισμούς της, το εν πολλοίς αδύνατον της εφαρμογής της στον καθημερινό βίο, και πολλά άλλα λίαν ενδιαφέροντα σημεία. (Π. χ.: Ο Λουκάς, 6: 17, γράφει ότι η ομιλία αυτή έλαβε χώρα «επί τόπου πεδινού», παρόντων των μαθητών αυτού και πολλού πλήθους λαού, οι οποίοι ήλθαν εκεί από πολλά και μακρινά μέρη για να ακούσουν τον Ιησού. Ο Ματθαίος, 5: 1-2, όμως γράφει ότι έλαβε χώρα επί όρους μόνο με τους μαθητές πλησίον του.).

Στα πέντε αυτά βιβλία θα βρείτε πάρα πολλά στοιχεία από τα οποία, τουλάχιστο σε κάποιο βαθμό, θα απορήσετε και θα διερωτηθείτε για τη διανοητική υγεία και κατάσταση αυτού του ατόμου. Μελετήστε τα λοιπόν, πέραν της Βίβλου, και θα τρίβετε τα μάτια σας από τα πάρα πολλά οικτρά σημεία που δεν είχατε προσέξει.

Για μια μικρή επαλήθευση λοιπόν, αναγράφω τον παρακάτω ελλιπή κατάλογο αναφορών από τα Ευαγγέλια, πάνω σε μερικά από τα θέματα στα οποία αναφερθήκαμε προηγουμένως. Για όλα τα θέματα, τα οποία αναφέρομε εδώ, και εφ' όλης της Καινής ή και της Βίβλου, οι αναφορές επαυξάνονται κατά πολύ περισσότερο. Όπως είπαμε, μπορείτε μόνοι σας να βρείτε ακόμα πολύ περισσότερες. Στις προηγούμενες αναφορές λοιπόν προσθέσετε και τις εξής:

Περί διαζυγίου: Ματθαίος 5: 31-32, 19: 1-12, Μάρκος 10: 1-12 και Λουκάς 16: 18, κλπ. (Οι διατάξεις του Παύλου περί διαζυγίου, Προς Ρωμαίους 7: 2-3, Α' Προς Κορινθίους 7: 10-16, 39, όπως και του Μωσαϊκού Νόμου, Δευτερονόμιον 24: 1-4, στις περισσότερες περιπτώσεις δεν συμφωνούν με αυτές εδώ των τριών πρώτων Ευαγγελίων.).

Προκαθορισμός (απόλυτος και όχι σχετικός όπως διατείνονται πολλοί διαστρελωτές της αλήθειας). Η σωτηρία (από τί;) του καθενός τελικά είναι προκαθορισμένη. Επομένως δεν υπάρχει ελευθερία βουλήσεως: Ματθαίος 11: 25, 12: 30, 13: 38, 43, 15: 13-14, 19: 25-26, 20: 1-16, 14, 23, 22: 2-14, 24: 14, 22, 24, 31, 34, 25: 34, Μάρκος 2: 17, 4: 2, 10: 31, 13: 20-22, Λουκάς 10: 21, 11: 23, 50, 13: 24, 14: 16-24, 18: 7, 26-27, 19: 10, Ιωάννης 3: 15, 27, 36, 5: 21, 24, 6: 35, 37, 39, 40, 44, 54, 64-65, 8: 1, 12, 18, 47, 15: 16, 19, 17: 2, 6, 9, 14, 16, Αποκάλυψις 3: 5, 7: 3-8, 13: 8, 17: 8, 17, 20: 12, 15, 21: 27, κλπ. (Στις κυριότερες Επιστολές του Παύλου ο

προκαθορισμός επαναλαμβάνεται με πολύ πιο ισχυρό και ασύστολο τρόπο, αν είναι δυνατόν! Επιστολή Ιακώβου 2: 5.).

Άμεση εσχατολογία: Ματθαίος 3: 7-10, 7: 21-23, 10: 7, 23, 11: 12-24, 13: 39-40, 49, 16: 27-28, 19: 27-30, 23: 36, 24: 4, 5, 24, 30-34, 26: 64, Μάρκος 1: 7-8, 15, 3: 27, 9: 1, 47, 10: 14-15, 23-25, 30, 13: 26-30, 14: 62, Λουκάς 6: 20-21, 7: 18-23, 9: 27, 10: 17-24, 11: 19-20, 12: 24-56, 17: 20-21, 34-35, 19: 11, 21: 25-36, 22: 35-36, 38, Ιωάννης 5: 25, 21: 22, Πράξεις 1: 6-7, 3: 20-21, Ιακώβου 5: 8-9, Α΄ Πέτρου 1: 5-7, 20, 4: 7, 17, 5: 4, Β΄ Πέτρου 3: 9-10, Α΄ Ιωάννου 2: 18, 28, 3: 2, 4: 3, Αποκάλυψις 1: 1, 3, 3: 11, 22: 7, 12, 20, κλπ.

Απαξία: Ματθαίος 6: 25-34, 19: 29 «καί πάς ός αφήκεν οικίας ή αδελφούς ή αδελφάς ή πατέρα ή μητέρα ή γυναίκα ή τέκνα ή αγρούς ένεκεν τού ονόματός μου, εκατονταπλασίονα λείπεται καί ζωήν αιώνιον κληρονομήσει», Μάρκος 10: 30, Λουκάς 10: 21 (κατά της σοφίας), 12: 22-33, 14: 26 «εί τίς έρχεται προς με καί ου μισεί τόν πατέρα καί τήν μητέρα καί τήν γυναίκα καί τά τέκνα καί τούς αδελφούς καί τάς αδελφάς, έτι δέ καί τήν εαυτού ψυχήν, ου δύναται είναί μου μαθητής.»), Ιωάννης 6: 63, κλπ.

Σκληρή τιμωρία των απίστων και απειλές: Ματθαίος 10: 14-15, 33, 11: 20-24, 12: 32 (βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος), 13: 30, 40, 42, 24: 38-39, 51, 25: 31-46, Μάρκος 3: 29 (βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος), 6: 11, 8: 38, 16: 16, Λουκάς 9: 5, 10: 10-15, 12: 9-10, 47-48, 13: 5, 16: 19-31, 17: 26-29, 19: 26-27, 20: 18, Ιωάννης 3: 18, 36, 5: 29, 8: 24, 12: 48, κλπ.

Καταδίκη των πλουσίων και του πλούτου, εγκώμιο του πένθους: Ματθαίος 6: 19-21, 13: 22, 19: 22-24, Μάρκος 4: 19, 10: 23-25, Λουκάς 1: 53, 6: 20-25, 8: 14, 12: 16-21, 16: 19-31, 18: 23-25, (Επιστολή Ιακώβου 1: 9-11, 2: 5-7), κλπ.

Βία και μισαλλοδοξία: Ματθαίος 3: 10, 12 (φωτιά), 7: 6, 8: 22, 10: 21, 32-38, 12: 30, 13: 30, 40 (φωτιά), 15: 13, 18: 34-35 (βασανιστήρια), Λουκάς 3: 9, 17, 11: 23, 12: 47-53 (48 ξυλοδαρμός), 14: 23 («ανάγκασον εισελθειν», το «cogito intrare» του Ιερού Αυγουστίνου), 26, 17: 34, 19: 27 («κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν μου»), 22: 36-38, 49-50, Ιωάννης 12: 48, 15: 6 (φωτιά για την ιερά εξέταση), κλπ.

Ύβρις και οργή: Ματθαίος 7: 6, 8: 11-12, 15: 14, 26, 16: 23, 22: 13, 23: 13-33, 24: 51, 25: 30, Μάρκος 7: 27, 8: 33, Λουκάς 11: 29-52, 13: 28, 22: 36, 38, Ιωάννης 3: 36, 8: 44, Αποκάλυψις, κλπ.

Κάθε θρησκεία και φανατική ιδεολογία έχει τους θεούς της, τους προφήτες της τους αγίους της και τους μάρτυρές της. Σε όλη την ιστορία μέχρι και σήμερα βλέπομε πολλούς να υποφέρουν να βασανίζονται και τελικά να θυσιάζονται για πίστεις, δοξασίες, θρησκείες, ιδεολογίες, καθεστώτα, κλπ. Ακόμα πολλοί

θανατώνονται ένεκα των πράξεων των, τις οποίες διέπραξαν ένεκα ψεύδους ή τρέλας ή και κάτι άλλου. Τί να κάνομε λοιπόν τώρα; Να εφαρμόσομε και σ' αυτούς το επιχείρημα του Chesterton για να αποδείξομε ότι έχουν δίκιο σε ό,τι ισχυρίστηκαν ή έπραξαν, αφού και αυτοί θυσιάσαν τη ζωή τους; Πόσοι φασίστες και ναζιστές υπέφεραν και θυσιάσαν τη ζωή τους για την ιδεολογία τους; Το 1850, ο ιδρυτής της θρησκείας Μπαχάι, Αλή Μωχάμετ που ήταν συνήθως γνωστός με το παρανόμι «Μπαμπ», θανατώθηκε μαζί με εκατοντάδες οπαδούς του από την Περσική κυβέρνηση και τον μουσουλμανικό κλήρο. Ήδη από το έτος 1844 υπέφερε πολλά δεινά σε οικτρή μουσουλμανική φυλακή για τη θρησκεία που ίδρυσε. Ήταν ή δεν ήταν ο Μωχάμετ ο τελευταίος και ο ανώτατος προφήτης του Θεού; Έτσι ισχυριζόταν ο ίδιος και μέχρι σήμερα αυτό ισχυρίζονται οι συνεχώς αυξανόμενοι μουσουλμάνοι με απόλυτο φανατισμό. Βεβαίως δεν μαρτύρησε γι' αυτό, αλλά στην αρχή κυνηγήθηκε πολύ γι' αυτό. Πάρα πολλοί όμως πέθαναν για χάρη του προφήτη τους. Σίγουρα ήταν πανέξυπνος και όχι τρελός. Αν κανείς ισχυριστεί ότι ήταν ψεύτης, αυτό μάλλον θα γίνει αιτία εξοντωτικού ιερού πολέμου τζιχάντ. Στην προσπάθεια και στο παραλήρημά του να πετύχει τους «υψηλούς» στόχους που είχε θέσει δεν αποκλείεται να πίστεψε πως πράγματι ήταν ο μέγιστος και ο έσχατος των προφητών. Αλλά ποιος ξέρει; Προκειμένου να τους πετύχει μάλλον σύντομα κατάλαβε καλά ότι και το ψέμα αποδίδει μια χαρά. Άλλο παράδειγμα: Ο Ηρακλής έλεγε ότι ήταν γιος του Δία. Άρα έτσι πρέπει να ήταν, αφού λόγω της αρετής, των κατορθωμάτων και παθημάτων του αποκλείεται να ήταν τρελός ή ψεύτης. Δεν έχει νόημα να παραθέσομε χιλιάδες τέτοιων παραδειγμάτων. Σίγουρα θα ξέρετε κι' εσείς μερικά.

Εν κατακλείδι λοιπόν βλέπομε ότι, οι δύο υποπεριπτώσεις του «ψεύτη» και του «τρελού», που προτείνει ο Chesterton ως μόνες εναλλακτικές υποπεριπτώσεις, μπορούν κάλλιστα να ισχύουν είτε πλήρως είτε σε κάποιο βαθμό. Τα γραπτά των Ευαγγελίων, όπως είδαμε, όχι μόνο δεν αποκλείουν κάτι τέτοιο, αλλά μας παρέχουν πλείστα όσα στοιχεία για να βγάλομε αβίαστα ένα τέτοιο το συμπέρασμα. Βλέπομε επίσης ότι αυτές δεν είναι οι μόνες δυνατές υποπεριπτώσεις αλλά υπάρχουν περισσότερες. Παραπάνω εξετάσαμε ή συμπεράναμε και τις υποπεριπτώσεις:

(α) Μυθολογημάτων και παραδόσεων υπόπτου προελεύσεως βαλμένων στο στόμα υπαρκτού ή μη υπαρκτού προσώπου (μυθολογικού κατασκευάσματος) από άμεσα εσχατολογικές και μεσσιανικές ομάδες και κοινότητες. (Γι' αυτές γνωρίζομε αρκετά πράγματα για να καταλάβομε πως δρούσαν και τί συνέβαινε τότε. Το

ζήτημα θα είχε ξεκαθαρίσει πλήρως, αν οι Χριστιανοί δεν είχαν καταστρέψει τα περισσότερα στοιχεία και βιβλία.).

(β) Ιεράς απάτης και σκοπιμότητας υστέρων συγγραφέων για κάποιο υπαρκτό ή μη υπαρκτό πρόσωπο. (Π.χ., ας μην λησμονούμε τα πεπραγμένα κατά την εποχή του μεγάλου τέρατος Κωνσταντίνου και του ψεύτη Ευσεβίου Καισαρείας.).

(γ) Διαφορετική αντίληψη του τί είναι «ψέμα» ή «τρέλα» στον νου ενός ξεκομμένου από την πραγματικότητα και ενός που υποφέρει από τυφλή πίστη και παραληρήματα. Αυτό συμβαίνει πολύ συχνά με έναν θρησκευτικά πιστό και φανατικό, ειδικά επί πραγμάτων που πιστεύει ακράδαντα χωρίς όμως και να έχει την παραμικρή εμπειρία περί αυτών. Συμβαίνει επίσης και με φανατικούς εθνικόφρονες, κλπ. (Π.χ., είναι άραγε «ψεύτης» ή «τρελός» ένας ινδουιστής που διαλαλεί με ακράδαντη πίστη ότι ο Κρίσνα τον γλίτωσε από την αρρώστια του;).

(δ) Η συμπτωματική ηρωοποίηση και θεοποίηση ενός ατόμου, λόγω των συνθηκών, καταστάσεων, νόμων, νοοτροπίας, κλπ., μιας συγκεκριμένης εποχής. (Π.χ., χωρίς να θέλομε να υποτιμήσομε στο παραμικρό το θάρρος, την ακεραιότητα και τον ηρωισμό του Giordano Bruno, δεν νομίζομε ότι θα γινόταν ήρωας αν ζούσε σήμερα!).

Πιθανώς να υπάρχουν και άλλες υποπεριπτώσεις τις οποίες μπορείτε να σκεφτείτε και να βρείτε μόνοι σας. Επίσης μελετήσετε προσεκτικά τη Βίβλον, γραμμή προς γραμμή, και θα βρείτε και πολλά άλλα «θεσπέσια» στοιχεία και αναφορές. Δεν μπορούμε να τα καταγράψομε όλα σε ένα άρθρο.

Λοιπόν αγαπητοί αναγνώστες, αυτά τα δύο ανωτέρω επιχειρήματα, παρ' όλον ότι είναι τραβηγμένα από τα μαλλιά, έγιναν πάρα πολύ του συρμού από τότε που πρωτοεμφανίστηκαν στο απολογητικό προσκήνιο του Χριστιανισμού. Αν και τα διατύπωσαν ένας φανατικός αιρετικός και ένας φανατικός καθολικός, τα χρησιμοποιούν ανεξαιρέτως όλοι οι Χριστιανοί, ανεξαρτήτως διομολογήσεως. Τα ακούμε πολύ συχνά και τα βλέπομε να προβληματίζουν τους αδαείς και απερίσκεπτους. Ακόμα το επιχειρήμα του Pascal το χρησιμοποιούν και πιστοί άλλων θρησκειών εφ' όσον, στην αρχική διατύπωσή του, δεν αναφέρει ευθέως τον χριστιανικό Θεό, αλλά μόνο τον υπαινίσσεται. Εσείς λοιπόν κρίνετε αυτά τα επιχειρήματα μαζί με τα στοιχεία, τις απόψεις, τις αντιρρήσεις και τις δυνατότητες που παραθέτομε σ' αυτή την εργασία. Μετά αποφασίσετε και φερθείτε αναλόγως. Για το καλό και την πρόοδο της ανθρωπότητας.

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσο